

๑

“น้องเฟิร์น” ฟาร์ดาย่อตัวลงพูดกับเด็กหญิงตัวน้อยๆ วัยเจ็ดขวบ ที่มีท่าทางต่างจากเด็กทั่วไป ไม่สบตา ไม่ยิ้ม ไม่ตอบสนองต่อเสียงเรียกชื่อ หรือการโบกมือของครูสาววัยยี่สิบห้า “ไว้เจอกันวันจันทร์นะคะ ครูฟาง สัญญาว่าอาทิตย์หน้าจะมีรุ่นเหมียวๆ ที่น้องเฟิร์นชอบแน่ๆ สัญญา”

เหมือนคำว่า ‘เหมียวๆ’ จะเรียกความสนใจของเด็กหญิงได้ เธอเอียงคอ พยักหน้า

“อยากทานไหมคะ ถ้าอยากทานก็มองตาครูฟางก่อน...โอเคค่ะ ดีมาก งั้นก่อนแยกกันต้องทำยังไงคะ”

เด็กหญิงตัวน้อยตอบสนองช้า แต่สุดท้ายก็ทำอย่างที่สอนได้ นั่นคือ ยกมือไหว้คุณครูที่ใจดีกับเธอ ส่งผลให้คนเป็นพ่อแม่ที่มารับเธอยิ้มดีใจกับการตอบสนองที่ดีขึ้นของลูกสาวเมื่อได้เข้ามารับการดูแลในโรงเรียนเด็กพิเศษที่ชื่อ ‘บ้านรักษะใจ’ แม้เป็นโรงเรียนที่ไม่ได้ใหญ่โต แต่ก็ได้รับความไว้วางใจจากผู้ปกครอง บอกกันปากต่อปากว่าที่นี่เป็นหนึ่งในโรงเรียนที่ขึ้นชื่อเรื่องดูแลเด็กพิเศษ

เมื่อรถผู้ปกครองเด็กเคลื่อนออกไปพ้นโรงเรียน หญิงสาวจึงก้มมองนาฬิกาข้อมือซึ่งบอกเวลาสี่ทุ่มกว่าแล้ว ตามปกติแล้วในวันศุกร์อย่างนี้ผู้ปกครองจะต้องมารับเด็กกลับบ้านไม่เกินสองทุ่ม แต่วันนี้มีครอบครัวหนึ่งที่ติดธุระทำให้มารับลูกช้า ฟาร์ดาจึงต้องอยู่รอเป็นเพื่อนเด็ก กระทั่งเด็กคนสุดท้ายมีคนมารับกลับจึงได้เวลากลับบ้าน ซึ่งอยู่ไม่ไกลจากโรงเรียนนัก ปกติเธอจะเดินไปกลับ แต่ช่วงเวลาดึกอย่างนี้ในซอยค่อนข้างเปลี่ยวก็อาศัยซ้อนท้ายจักรยานยนต์ของมารโรงที่มีน้ำใจคอยไปส่งในวันที่ต้องกลับดึกอย่างเช่นวันนี้

“ขอบคุณนะคะลุงน่า” หญิงสาวบอกเมื่อลงจากรถที่เพิ่งมาจอดหน้าบ้านเดี่ยวสองชั้นที่มีรั้วรอบขอบชิด เนื่องจากเธอกลับดึกตัวบ้านจึงยังมีกลิ่น “ไว้อีกวันจันทร์นะคะ”

“สุขสันต์วันเกิดนะครับครูฟาง ทั้งที่วันนี้เป็นวันเกิด แทนที่จะได้ไปเที่ยวกับคุณแทน กลับต้องอยู่โรงเรียนจนดึก แะจริง ๆ เลย”

ฟาร์ดาไม่พูดอะไรนอกจากยิ้มกับการพยายามจับคู่เธอกับ ‘แทนคุณ’ หลานชายเจ้าของโรงเรียน ทั้งที่เธอไม่ได้คิดอะไรกับเขามากไปกว่าพี่ชายคนหนึ่ง แต่คนรอบตัวก็คอยเชียร์อยู่เสมอ

“ว่าแต่ครูฟางลืมอะไรหรือเปล่าครับ...ก็ดอกกุหลาบช่อโตที่คุณแทนส่งมาให้ไงครับ ผมกลับไปเอามาให้ะครับ คุณวางไว้ที่ห้องทำงานใช่ไหม”

“ไม่ต้องหรอกคะลุง ฟางตั้งใจเอาไว้ที่โรงเรียนคะ” ความจริงแล้วเธอไม่ยอมรับดอกกุหลาบช่อ นั้นด้วยซ้ำ แต่ปฏิเสธคนให้ไม่ได้ เพราะถ้าไม่รับเขาคงไม่ยอมกลับ คงจะต้องอยู่เป็นเพื่อนเธอและมาส่งเธอที่บ้าน นั่นคือสิ่งที่จะทำให้เธออึดอัด “งั้นฟางเข้าบ้านก่อนนะคะลุง”

ลุงน่าพยักหน้าและรอให้หญิงสาวเดินเข้าบ้านปิดประตู แกจึงได้ขับรถออกไป ผิดหวังเบาๆ ที่ดูเหมือนจะเชียร์หลานชายผู้อำนวยการไม่ขึ้นแล้วจริงๆ เพราะถึงแม้ฟาร์ดาจะเพิ่งเข้ามาเป็นครูที่บ้านรักใจได้เพียงแค่วันเดียว แต่ทุกคนก็จะได้เห็นความชัดเจนของหญิงสาว โดยเฉพาะเรื่องการ

ถูกตามจับ ด้วยความที่เป็นหญิงสาวหน้าตาสวยหมดจด บุคลิกดี วางตัวดี จึงมีหนุ่มน้อยหนุ่มใหญ่หมายตาเธออยู่ไม่น้อย แต่ทุกคนก็จะถูกกันให้ไปอยู่ในโซนพี่ชายหรือโซนเพื่อนร่วมงานไปเสียหมด มีก็แต่แทนคุณที่ดูจะไม่ยอมแพ้ง่ายๆ เพราะรู้จักเพื่อนสนิทของฟ้ารดาว่าหญิงสาวยังไม่มีใคร จึงยังคงมีหวัง

ไพรอบตัวบ้านเปิดสว่าง เผยให้เห็นบริเวณบ้านเช่าที่กว้างขวาง ฟ้ารดา ย้ายมาอยู่บ้านหลังนี้ตอนเริ่มงานที่บ้านรักใจเพื่อความสะดวกในการเดินทาง ความที่เป็นคนไม่ชอบเที่ยวทำให้หญิงสาวมีเพื่อนไม่มาก นานๆ จะมีญาติทำทางผู้ดีแวะมาหาบ้าง เป็นญาติที่คอยดูแลเธอตั้งแต่เมื่อแปดปีก่อน ตอนที่เธอเสียพ่อและแม่ไปในอุบัติเหตุ

‘ฟาง...ทำให้ใจดีๆ ไว้นะลูก...พียงน้ำให้ดื่ม’ เสียงเพื่อนของแม่ที่ยืนอยู่ข้างเตียงคนป่วยสิ้นพราวจนเธอที่เจ็บอยู่บนเตียงเหมือนใจสลาย ‘เอมิกับคุณอาานนท์...แม่กับพ่อของฟาง...ไม่อยู่แล้วนะลูก แต่ฟางยังมีชี...เจ้าซีปลอดภัย พวกหนูยังปลอดภัย นั่น...สำคัญที่สุด หนูทำให้ใจดีๆ นะลูก หนูยังเหลือเจ้าซี ยังมีน้อง...’

ใช่ เธอเคยเชื่ออย่างนั้น แม้อุบัติเหตุทางรถยนต์จะพรากพ่อและแม่ไป เธอก็ยังเหลือน้องชาย ในความโชคร้ายที่รถของครอบครัวเธอถูกรถคนเมาแล้วขับชน ในความโชคร้ายที่ต้องสูญเสียพ่อแม่ เธอก็ยังมีน้องชายที่นอนอยู่บนเตียงข้างๆ กัน แม่น้องยังไม่ฟื้น แต่น้องก็ยังมีลมหายใจ น้องที่เธอพยายามลุกขึ้นไปกุมมือไว้ ในวันนั้นเธอรู้สึกตัวตื่นโดยมีเพื่อนแม่บอกข่าวร้าย การไม่เห็นหน้าครอบครัวนั้นเจ็บปวดและยังทำให้หวาดกลัว แต่เธอจะไม่ให้น้องรู้สึกอย่างนั้น เธอจะเป็นคนแรกที่น้องลืมตามาเจอ

‘ซี...ไม่เป็นไรนะ ซียังมีพี่ฟางนะ เรายังมีกันสองคนพี่น้อง’

เธออย่างนั้น กระทั่งมีคนกลุ่มหนึ่งเข้ามาหา คนที่แนะนำตัวว่าเป็นตัวแทนของ ‘ตระกูลอาชิโมโตะ’ สิ่งที่ทำให้เธอตกใจไม่ใช่การที่อีกฝ่ายแนะนำตัวว่าตระกูลนี้เป็นเจ้าของบริษัทรถยนต์จำนวนมากที่เห็นแล่นอยู่บน

ท้องถนน แต่เป็นคำพูดที่เขาบอกว่า มาที่นี่เพื่อพาตัวน้องชายเธอกลับไปหาครอบครัวที่แท้จริงของน้องที่ประเทศญี่ปุ่น

‘คุณกานธีไม่ใช่น้องชายของคุณ ไม่ได้มีสายเลือดเกี่ยวข้องกับคุณเลย เธอคือลูกติดคุณเอมิ เหมือนที่คุณเป็นลูกติดคุณอานนท์’

คำพูดนั้นเหมือนสายฟ้าที่ฟาดลงบนตัวฟ้ารดา เธอส่ายหน้าปฏิเสธและพยายามอธิบายว่าพวกเขาเข้าใจผิด กันจึงไม่ใช่ น้องชายของเธอได้อย่างไร ชีวิตเธอตั้งแต่จำความได้ก็มีน้องชายคนนี้ เธอจะไม่ใช้ลูกของแม่เอมิได้อย่างไร มันไม่มีทางเป็นอย่างที่คนแปลกหน้าพวกนี้พูด!

‘คุณจะเชื่อหรือไม่เชื่อก็ไม่สำคัญ แต่เมื่อคุณเอมิเสีย คุณกานธีจะต้องไปอยู่ในการปกครองของพ่อ...กลับไปสู่ครอบครัวอาซิโมโตตามขอบธรรมเนียมรับหน้าที่มาจัดการเรื่องนี้ และเราจะพาคุณกานธีกลับญี่ปุ่นโดยเร็วที่สุดตามความต้องการของท่านคาโอริ พ่อแท้ๆ ของคุณกานธี’

ฟ้ารดาไม่เคยรู้เรื่องนี้เลย ตลอดมาสิ่งที่เธอรู้คือเจ้าชิ หรือกานธี คือน้องชายของเธอ นี่เรื่องกลายเป็นว่าคนในครอบครัวคนเดียวที่เธอคิดว่าเหลืออยู่กำลังถูกพรากไป เธอไม่มีทางเชื่อเรื่องพวกนี้ และจะไม่ยอมให้ใครเอาน้องไป แต่เพราะความที่เป็นเด็ก ความที่ญาติฝ่ายเธอก็เพิ่งออกมายืนยันเรื่องนี้ทำให้เธอพูดไม่ออก

‘มันเป็นความตั้งใจของอานนท์และเอมิ พ่อกับแม่เลี้ยงของฟางxorองคนในครอบครัวไว้ พวกเขาอยากให้เจ้าชิและฟางโตขึ้นมาด้วยความรู้สึกว่ามีพวกเขาเป็นพ่อเป็นแม่จริงๆ อยากเลี้ยงทั้งคู่ให้เป็นพี่น้องร่วมสายเลือดจริงๆ เราขวามเขาไม่ได้หรอกฟาง พวกเขามีสิทธิ์ในตัวเจ้าชิ ฟางต้องให้น้องไป ให้เจ้าชิไปอยู่กับครอบครัวเขาเถอะ นั่นดีที่สุดแล้ว แล้วเราก็กเลี้ยงเด็กสองคนไม่ได้ โดยเฉพาะเด็กที่ไม่ได้มีสายเลือดเดียวกับพวกเรา ยิ่งจะเจ้าชิที่ไม่ใช่คนในครอบครัวเรานะฟาง อย่าลืมนะความจริงข้อนี้’

ไม่ใช่ได้อย่างไร นี่คือน้องชายของเธอ...

เจ้าชิคือคนเดียวที่เธอเหลืออยู่...

แต่ถึงจะบอกตัวเองอย่างนั้น สุดท้ายน้องก็ต้องไป...

‘ฟาง เตียว! ขอร้อง พี่ฟังผมก่อน...ขอร้อง เป็นเหมือนเดิมไม่ได้แล้วจริงๆ ไซ้ไหม ที่พวกเราต้องถูกแยกจากกันเพราะเราต่างเป็นเด็กไซ้ไหม เพราะพี่เป็นแค่เด็กสลิปเจ็ด ผมแค่สลิปห้าไซ้ไหม...ฉันรอผมนะฟาง...วันที่โตกว่านี้ผมจะกลับมา คอยนะ! ไม่ว่าจะยังไงผมก็จะกลับมา จะตามหาพี่ให้เจอ แล้ววันนั้นจะไม่มีใครมาแยกเราได้อีก จะไม่ให้ใครเอาพี่ไปจากผมด้วยเหตุผลสิ่งง่าแบบนี้อีก คอยนะฟาง สัญญาสิว่าจะคอย!’

พี่จะคอย พี่สัญญาว่าจะคอยเจ้าซี...คอยน้องพี่กลับมา

คำพูดที่ได้แต่บอกตัวเองและมองน้องถูกพาตัวไป

แปดปีผ่านไปแล้ว หลังคำสัญญานั้น

แปดปีที่เธอยังคงต้องอยู่ลำพัง...เหมือนไม่เหลือคนในครอบครัว

“สุขสันต์วันเกิดนะซี” หญิงสาวที่เพิ่งกลับเข้ามาในบ้านยกมืออวยพรกับขนมปังก้อนเล็กซึ่งเธอปักเทียนไว้ง่ายๆ “มีความสุขมากๆ ซีมีความสุขอยู่ไซ้ไหม ไม่ต้องห่วงนะ พี่ฟางมีความสุขดี พี่ฟางของซีไม่ได้รอซีหรือจนไม่ได้หวังให้ซีกลับมา ขอแค่ซีมีความสุข ก็พอ...แฮปปี้เบิร์ทเดย์ ฟางซี”

ประโยคสุดท้ายคือสิ่งที่ครอบครัว ‘พรหมสุรินทร์’ พูดหลังจากที่ร้องเพลงแฮปปี้เบิร์ทเดย์จบ สองพี่น้องเกิดวันเดือนเดียวกัน ต่างกันแค่ปีเกิดที่ห่างกันสองปี ทุกๆ ปีคนเป็นพ่อจะทำขนมเค้กก้อนใหญ่เองกับมือ เขียนตัวหนังสือประดับหน้าเค้กว่า ‘HBD P’ Fang & N’ Sea’ แล้วให้ลูกอวยพรขอพรก่อนจะเป่าเทียนด้วยกัน จากนั้นก็จะตัดเค้กนั่งกินด้วยกันสี่คนพ่อแม่ลูก นั่นคือภาพจำที่เคยมีเมื่อนานมาแล้ว ยิ่งผ่านไปนานเท่าไรก็ยิ่งคิดถึงมากขึ้นเท่านั้น ใครจะช่างว่าเวลาจะเยียวยาทุกสิ่ง มันไม่ใช่ความจริงเลยสำหรับฟ้ารดา

“ไม่อร่อยเลยคะ” หญิงสาวเอ่ยกับรูปครอบครัวที่เธอเอามาวางร่วมโต๊ะอาหาร “เค้กที่ไหนๆ ก็ไม่อร่อย ไม่เคยอร่อยเหมือนเค้กที่พ่อทำ...ฟางคิดถึงพ่อ คิดถึงแม่” พยายามไม่ให้น้ำตาไหลแต่ก็ยังไหล มันยิ่งทำให้รู้สึก

เต๋ราและหตุ “พี่ฟางคิดถึงซี...คิดถึงเจ้าซีเหลือเกิน...อยากเจอ แต่เจอไม่ได้ใช่ไหม...พี่ฟางเจอเจ้าซีไม่ได้...ไม่ควรเจอ”

ณ เมืองซัปโปโร จังหวัดฮอกไกโด ประเทศญี่ปุ่น

ในเดือนที่หิมะขาวโพลนไปทั่วทุกพื้นที่ ในคำคืนที่หิมะยังโปรยปราย ความหนาวเหน็บแผ่ไปทั่ว ตรงจุดที่ลับสายตาคนของคฤหาสน์หลังใหญ่ กนิ หรือคนที่นั่นรู้จักเขาในชื่อ ‘อาชิโมโตะ ซาคาอิ’ ชายหนุ่มหน้าตาดีที่เพิ่งอายุยี่สิบสามเต็ม ยังคงนั่งอยู่บนม้านั่งตัวเดิมเหมือนทุกๆ ปี ในวันครบรอบวันเกิด เขาจะมายู่ตรงนี้พร้อมเค้กก้อนเล็กๆ แล้วจุดเทียนร้องเพลงแฮปปี้เบิร์ธเดย์ให้ตัวเอง ก่อนจะจบลงด้วยประโยคเดิมๆ

“แฮปปี้เบิร์ธเดย์ทุ...ฟางซี...มีความสุขมากๆ นะฟาง มีความสุขอยู่ใช่ไหม มีความสุขเมื่อผมอยู่ใช่ไหม” ไอน้ำลอยออกจากปากที่อ่อนแอเพียงลำพังอย่างเหงาๆ “หวังว่าฟางจะมีความสุข อย่างน้อยก็คงมีความสุขมากกว่าผม...ผมที่ไม่เคยมีความสุขเลย ตั้งแต่วันที่แยกกับฟาง”

สีหน้าและแววตาสะท้อนความคิดถึงโหยหา ในขณะที่ดวงตามองเปลวเทียน

“แต่ทุกอย่างกำลังจะจบ ผมจะไปหาฟาง กลับไปหาคนที่ผมคิดถึงที่สุด”

ความคิดถึงไม่ได้ลดน้อยลงเลยตลอดแปดปีที่ต้องแยกจากกัน ทั้งที่เคยคิดว่าจะไม่มีวันนั้น จะไม่มีวันยอมไปกับคนแปลกหน้าที่บอกว่าเป็นคนของพ่อเขา นั่นคือสิ่งที่เขาให้คำมั่นแก่ฟารดาที่กลัวถูกแยกจากกันจนร้องไห้ไม่หยุดอย่างขวัญเสีย เพราะเพิ่งสูญเสียพ่อและแม่ไปไม่นานก็มีเรื่องมากระทบใจอีก เรื่องที่บอกว่าเขาและพี่ไม่ใช่พี่น้องกันจริงๆ มันไม่ใช่เรื่องใหม่เพราะเขารู้เรื่องนี้มานานแล้ว รู้ตั้งแต่เขาอายุได้สิบขวบจากปากของแม่ แต่แม่ขอให้เขาปิดเป็นความลับไม่ให้บอกพี่สาว ซึ่งเขาก็ทำตาม จนเรื่องมาแดงในวันที่พ่อแม่เสีย สุดท้ายพี่สาวก็รู้ นั่นทำให้เธอเจ็บปวดและหวาดกลัวว่า

จะมีคนพรากพวกเขาออกจากกัน

‘มันจะเป็นไปได้ยังไง พวกเขาโกหกใช้ไหมซี เราจะไม่ใช่พี่น้องกันได้อย่างไร พี่ไม่มีใครแล้วนะ พี่มีแค่ซี พวกเขาจะมาเอาซีไปได้อย่างไร พวกเขาจะแยกเราไม่ได้ใช้ไหม เรามีกันแค่นี้ละ’

สำหรับกนิแล้วฟารดาคือพี่สาวที่เข้มแข็ง ในวันที่ครอบครัวสูญเสียพี่และเขาเจ็บหนัก แต่พี่ก็ยังคอยให้กำลังใจ พุดเพียงว่าไม่เป็นไร เจ้าซียังมีพี่ เรายังมีกันและกัน

‘ไม่ต้องห่วง ผมไม่ไปหรอก ผมจะอยู่กับฟาง ถ้าพวกเขาห่วงวากับเราก็นั่นแหละ ไปใช้ชีวิตของเรากัน มีแค่ฟางกับผม ให้พวกเขาหาเราไม่เจอ ไม่ต้องห่วงนะฟาง ไม่ต้องร้องไห้ ผมจะไม่ให้ใครมาแยกเรา เหมือนที่ฟางเคยบอกผม...ผมยังมีฟาง ฟางยังมีผม เราจะมีกันและกันตลอดไป’

นั่นคือสิ่งที่กนิพุดออกไปและเขาเชื่อว่าจะทำให้มันเป็นจริง จะจับมือฟารดาไว้ไม่ยอมปล่อย ไม่ให้ใครมาแยกพวกเขาออกจากกัน เขาเฝ้าทำอย่างนั้นได้เกือบสามเดือน ก่อนที่วันหนึ่งพี่จะเดินเข้ามาหาและบอกเขาว่าพอแล้ว ทางออกที่ดีที่สุดสำหรับทั้งคู่คือต่างคนต่างไป ไปอยู่กับครอบครัวญาติของตัวเอง

‘พวกเราเด็ก ซี เราอยู่กันเองไม่ได้ ญาติของพี่ไม่รับดูแลซี แล้วพี่ก็ไปอยู่ญี่ปุ่นกับซีไม่ได้ เราไม่ใช่พี่น้อง มันคือความจริง...พ่อแม่ที่เชื่อมพวกเราได้ด้วยกันไม่อยู่บนโลกนี้แล้วซี ไปเถอะนะ ไปอยู่กับครอบครัวซีที่โน่น ซีจะมีพี่สาว มีน้องสาว...มีคนทีสืบสายเลือดเดียวกัน ไม่เหมือนพี่ ตอนนี้อยู่เราไม่ใช่พี่น้องกันแล้ว’

ถึงแม้ฟารดาจะบอกอย่างนั้น แต่กนิก็ยังหนักแน่น เขารู้ว่าพี่สาวก็แค่เด็กคนหนึ่งทีทนรับแรงกดดันจากครอบครัวไม่ไหว ตั้งแต่พ่อแม่เสีย พวกเขาก็ถูกพาไปบ้านญาติ ไม่ให้อยู่กันลำพังเหมือนเมื่อก่อน มีคำพูดกรอกหูตอกย้ำว่าพวกเขาไม่ใช่พี่น้อง จะอยู่ใกล้ จะกอด จะแสดงความรักเหมือนตอนมีพ่อแม่อยู่ไม่ได้ ทุกครั้งที่มีการตอกย้ำเรื่องนี้ เขาจะเห็นพี่สาว

ร้องให้เหมือนเธอสูญเสียน้องชายไปจริงๆ...สูญเสียไปพร้อมกับพ่อแม่

‘ช่างมันพาง! ช่างหวั่น!’

‘ไม่ได้! ห้ามพูดคำหยาบนะเจ้าซี! ฟอนนที่ไม่อยู่ดีซีแล้ว พี่นี่แหละจะตีให้นี้หักเลย’

‘ก็มันน่าโมโหเนี่ยพาง ทำไมชอบย้าอยู่ได้ว่าไม่ใช่พี่น้อง จันเราก็ไม่ต้องรักกันแบบพี่น้อง เราชักกันแบบคนรักก็ได้ แบบนี้ก็ไม่ผิดใช้ไหม เราคบกันแบบคู่รักก็ได้ เป็นแฟนกันนะพาง ผมจะดูแลพางเอง’

‘ซี! อย่าพูดอะไรแบบนั้นนะ ห้ามพูดสิ่งที่เหมือนไม่เคารพความเป็นพี่น้องของเรา ห้ามพูดสิ่งที่เหมือนลืมนะคำสอนของพ่อแม่ พ่อแม่บอกว่าเป็นพี่น้องกัน พวกเขาไม่บอกความจริงเราเพราะอยากให้เราเป็นพี่น้องกันจริงๆ ถึงแม้มันจะไม่ใช่...’

สามเดือนหลังแม่ตาย กณธิ์ค่อนข้างเชื่อว่าจะรักฟ้ารดาอย่างคนรักได้ ในขณะที่อีกคนเฝ้าแต่ปฏิเสธ เหมือนกับเชื่อว่าถ้ายอมรับมัน ก็หมายถึงเธอเป็นคนชั่ว คนไม่ดี จึงเฝ้าปฏิเสธและไม่ปล่อยยให้เด็กหนุ่มพูดเรื่องนี้ แม้เขาไม่อยากเห็นฟ้ารดาร้องไห้ แต่เขาก็พยายามชัดเจน ไม่ได้แสดงออกว่าคุกคามทางเพศให้พี่สาวอึดอัด แต่ก็ไม่แคร์สายตาคนที่มองพวกเขาเหมือนนักโทษที่ต้องเฝ้าจับตาโดยเฉพาะเมื่ออยู่ลำพัง รวากับกลัวว่าพวกเขาจะทำเรื่องผิดจารีตร้ายแรงก็ไม่ปาน จึงต้องพยายามแยกพวกเขาออกจากกันให้มากที่สุด

เท่านั้นคงไม่เพียงพอที่จะทำให้นักธิดะทกสะท้าน ทว่าตรงกันข้ามกับฟ้ารดา หญิงสาวแบกรับคำว่า ‘พี่’ ถูกคนรอบตัวกดดันให้คิดในฐานะผู้ใหญ่ ทั้งที่เธอเป็นแค่เด็กสิบเจ็ด อ้างว่าควรเลือกสิ่งที่ดีที่สุดเพื่อน้อง กณธิ์จะมีอนาคตที่ดีกับครอบครัวเขา

‘ไม่มีทาง ไม่มีที่ไหนดีกว่าที่มีพาง อย่ายอมแพ้ง่ายๆ ถ้าเราไม่ยอมพวกเขาก็ทำอะไรไม่ได้ รับปากสิพางว่าจะสู้ เพื่อให้เราได้อยู่ด้วยกันนะ’

ตอนที่ถูกขอร้อง ฟ้ารดาพยักหน้า แต่แล้ววันหนึ่งเธอก็เลือกทำตาม

ความต้องการของผู้ใหญ่ เน้นนอนว่ากนธิ์ไม่ยอมรับ เขาพยายามบอกอย่าง ที่รู้สึก บอกว่าเขารักเธอแบบคู่รักก็ได้ ไม่เป็นน้องชายก็ได้ ยังคงยืนกราน คำเดิม และฟ้ารดาก็ยังคงปฏิเสธ ทั้งดูทั้งขอร้อง แต่กนธิ์ก็ไม่ยอมฟัง จน เธอทนไม่ไหว ทำหายความเชื่อและความรู้สึกน้องชายที่ยืนยันว่าจะไม่รัก เธออย่างพี่สาวอีกแล้ว

ยี่สิบสามปีเต็ม พ่อหน้เคยบอกว่าผู้ชายจะเป็นผู้ใหญ่ตอนยี่สิบสาม ปีเต็ม จะรู้ว่ารักเป็นยังงั้ แปะปีจากนี้ห้ามติดต่อกัน ห้ามเจอหน้า ทำได้ไหม พิสูจน์สิ! รับคำท้า! ถ้าความรู้สึกยังไม่เปลี่ยน พี่จะเชื่อว่าพี่เป็นอยู่... ไม่ใช่รักของพี่น้อง'

ทุกครั้งที่เสียงตะโกนท้าทายทั้งน้ำตาของผู้สาวดังก้องขึ้นในหัว กนธิ์ ก็ยังคงเจ็บปวด เพราะรู้ว่าอีกฝ่ายคงเจ็บไม่ต่างกัน ไม่ว่าจะเจ็บด้วยความ รู้สึกอย่างไร มันก็คือเจ็บ ความเจ็บปวดที่เด็กสิบเจ็ดกับสิบห้าไม่สามารถ จัดการได้ดีไปกว่ายอมแยกจากกัน ตามสิ่งที่ผู้ใหญ่ตัดสินไปแล้วว่าดีต่อ พวกเขาที่สุด

'ตอนนี้เราคือพี่น้องนะซี นี่คือพี่ฟางของเจ้าซี แล้วนั่นคือเจ้าซี น้องชายของพี่! อย่าพูดว่าเป็นอย่างอื่น เพราะพี่จะไม่ฟัง...จะไม่ฟังสิ่งที่พี่พูด เหลวไหลอีกนอกจากรับคำท้าพี่ ถ้าคิดว่ารู้จักตัวเองก็รับคำท้ามา! แปะปี นับจากนี้เราจะไม่เจอ ไม่ติดต่อกัน!'

นัยน์ตาคนที่จับอยู่ที่เปลวเทียนค่อยๆ เปลี่ยนไปพร้อมสีหน้า ที่ เรียบเฉยขึ้น กริยายึดตัวขึ้นนั่งตรงเป็นท่าทางที่ผู้ชายคนนี้จะกำลังจะเปลี่ยน จากกนธิ์ไปเป็นชาคาอิ พี่ชายฝาแฝดที่เสียชีวิตตอนเขาอายุสิบห้า และนั่น เป็นสาเหตุที่เขาถูกรับตัวมาจากเมืองไทย เพื่อมาเป็นชาคาอิ ไม่ได้รับมาใน สถานะลูกชายแฝดอีกคน แต่มาเพื่อแทนที่คนที่ตายไปแล้ว ด้วยเหตุผลทาง ธุรกิจและเหตุผลทางจิตใจของคนที่ไม่ได้ว่าหลานชายสุดที่รักจากโลกนี้ ไปแล้ว และรู้ว่าเขาจะเอาตัวเด็กคนนั้นคืนจากความตายได้อย่างไร

“เป็นซาคาอิจิให้ท่านปู่ ฉันขอแกล่แค่นั้น ท่านปู่แก่มาแล้ว ท่านอยู่ได้อีกไม่นาน หลังจากนั้นพ่อจะไม่บังคับแกอีกเลยเชยจิ...ไม่ชอบให้เรียกชื่อนี้สินะ ก็ได้ ฉันจะเรียกแก้วซี...ไม่ใช่สิ ต่อไปนี่แกก็คือซาคาอิจิ ไม่เคยมีชีหรือเชยจิในโลกของเราอยู่แล้ว ยังไงซะแกก็กลับไปหาพี่สาวตอนนี้อย่างไรก็ได้ไม่ใช่หรือ อยู่กับฉันที่นี่ เป็นคุณชายน้อยตระกูลอาชิโมโตะผู้ร่ำรวยมั่งคั่งมีอะไรไม่ดี แกจะมีทุกอย่างที่แม่แกให้ได้ แค่อายุทำให้ท่านปู่มีความสุข แล้วหลังจากนั้นฉันจะตามใจแกทุกอย่าง จะให้ทุกอย่างที่แกต้องการ...ฉันขอแกล่แค่นั้น แค่อายุทำให้ท่านปู่มีความสุข ทำให้ฉันได้ไหม ซาคาอิจิ”

แม่ไม่ได้เต็มใจทำ แต่สุดท้ายเขาก็ยอมทำตามคำขอนั้น โดยคำขอลิ้นสุดลงไปแล้วตั้งแต่สามปีแรกที่เขามาที่นี่ ท่านปู่จากไปอย่างสงบและเชื่อว่ามีหลานชายคนโปรดอยู่ด้วยจนวาระสุดท้าย นับจากนั้นกนกธิดาก็ได้รับอิสระ แต่เขาก็กังหันกลับไปหาฟ้ารดาไม่ได้เพราะคำทำนายของเธอ เขายังอายุไม่ครบยี่สิบสามปี ยังไม่โตพอที่จะรู้ใจตัวเองว่าที่เขารู้สึกกับพี่สาวไม่แท้คือรักแบบไหนกันแน่

คำทำนายที่ตัวฟ้ารดาหวังเพียงจะซื้อเวลาเพื่อให้เด็กคนหนึ่งได้โตขึ้นแล้วเข้าใจความรัก แยกแยะความรู้สึกตัวเองได้ถูก แต่กลับกลายเป็นหัวใจของผู้ชายคนนี้ไม่เคยเปลี่ยนแปลงตลอดแปดปีที่ผ่านมา ชายหนุ่มโตขึ้นจนอายุยี่สิบสามปีเต็ม เท่ากับคนที่อาณันท์บอกว่าโตพอที่จะแยกแยะความรักออกและเขาพร้อมจะกลับไปทวงถามคำสัญญาที่ฟ้ารดาให้ไว้

“ครบแปดปีแล้วนะฟาง ผมโตแล้ว โตพอที่จะกลับไปหาฟาง แต่จะไม่ใช้ในฐานน้องชาย” กนกซึ่งเวลานี้เป็นซาคาอิจิรู้ว่าฟ้ารดาคงไม่ชอบใจสิ่งนี้ เพราะเธอหวงแหนความสัมพันธ์พี่สาวน้องชายมาก แต่เขาไม่สนใจ “ผมไม่แคร์ว่าฟางจะรักผมแบบไหน รักยังไง แต่ฟางเป็นของผม...ของผมคนเดียวเท่านั้น!”

นั่นคือสิ่งที่ทำให้เขาทนได้ตลอดแปดปีที่ผ่านมา

“หวังว่าฟางจะยังรักษาสัญญา เพราะถ้าไม่แล้ว ฟางจะต้องเสียใจ...

เสียใจที่กล่าฝิดคำสัญญากับผม เพราะผมจะไม่มีวันยอมแยกกับฟางอีกแล้ว ไม่ว่าจะด้วยเหตุผลอะไรก็ตาม!”

แววตาของชายหนุ่มเปลี่ยนไปหลังประโยคสุดท้าย

แววตาที่ฟ้ารดาไม่เคยเห็น...ไม่เคยเห็นน้องชายที่แสนน่ารัก น้องชายที่เธอว่าอ่อนโยน...จะใช้แววตาน่ากลัวอย่างที่เป็นอย่างตอนนี้!

ปัจจุบัน ประเทศไทย

‘ซาคาอิซังอยู่ตรงไหนแล้วครับ’

‘ตอบข้อความหรือโทร. หาผมหรือพี่โทคิโอะด้วย’

‘พลีส...อย่าเงียบลีครับ ส่งสติ๊กเกอร์กลับมาก็ยังดี’

‘พวกผมมารออยู่ที่สนามบินเป็นชั่วโมงแล้ว ขอร้องนะครับ’

‘อย่าอ่านข้อความแล้วเงียบลีครับ ซาคาอิซัง’

‘ผมรู้คุณอ่านผ่านหน้าจออีก ผมรู้คุณยิ้มอยู่’

‘นายก้าขั้บมาว่าห้ามตามคนแปลกหน้าไปนะครับ!’

ประโยคสุดท้ายที่ดังขึ้นมาทำให้ชายหนุ่มตัวสูงที่นั่งข้างคนขับแท็กซี่ขมวดคิ้วเล็กน้อย ก่อนจะยิ้มแล้วพิมพ์ข้อความกลับไปเป็นภาษาญี่ปุ่นว่า

‘อย่ามอลามปาม นารูโตะจัง ถ้าไม่อยากหัวขาด’

ทั้งที่นั่นเป็นคำขู่ แต่การที่คนพิมพ์ข้อความยิ้มอยู่ได้บ่งบอกว่าเขาไม่ได้จริงจังกับมัน และคนรับข้อความก็รู้ จึงยังคงโต้ตอบกลับมาเป็นสติ๊กเกอร์โคง์ตึ้งให้ แล้วยั่วว่ารับโทรศัพท์ด้วย จากนั้นก็มีสายเรียกเข้า

“หวัดดีนารูโตะจัง เมื่อจ้งคนรู้ทัน ผากบอกอากิระซังด้วยว่าผมไม่ใช่เด็กนะ จะได้เตือนไม่ให้ตามคนแปลกหน้าไป”

บทสนทนาเป็นภาษาญี่ปุ่น ยิ่งทำให้คนขับแท็กซี่มั่นใจว่าลูกค้าที่เคี่ย่นที่อยู่จุดหมายปลายทางให้เขาไม่ใช่คนไทย การที่เขาไม่ได้ตอบด้วยคำพูดทำให้คิดไปเองว่า ผู้ชายคนนี้เป็นนักท่องเที่ยวที่ยอมตามแท็กซี่เถื่อนอย่างเขามาที่รถอย่างคนที่ไม่รู้อะไรเลย

“อย่าบ่นนักเลย ไม่ดีใจเธอ ผมมีข่าวดีมาบอกนะ ไม่ต้องตามมาดูแลผมแล้ว กลับบ้านกันได้เลย ตอนนี้อยากออกจากสนามบินได้ครึ่งทางแล้วละ...ทำอย่างนั้นทำไม ก็ผมไม่อยากให้ครูฝ่ายปกครองอย่างนาฏโตะจัง และโทคิโอะซังมาคุมใจ แค่นี้ะ ไม่ต้องตามมา...กลับแท็กซี่ ไม่ต้องห่วงหรอก คนขับก็ดูท่าทางเป็นตาสูงใจดี คงไม่ทำอะไรผมหรอกนะ...ใจร้ายจังทำไมพูดอย่างนั้น ที่มาเมืองไทยคือซี กนธินะ ไม่ใช่ซาคาอิ บอกแล้วว่าเล็ก เรียกผมว่าซาคาอิซะที ถ้ายังเรียกเดียวกับปล่อยซาคาอิออกมาจริงๆ ซะหรือ...แค่นี้ะ ห้ามตามมา...แต่เตรียมของไว้ให้ผมแล้วใช้ไหม...โอเค เตียวผมจัดการเองได้ ถ้าต้องการอะไรผมจะติดต่อไป ผাগหวัดคืออากาศระซังกับพีผึ้งและคานะจังด้วย ไว้ผมแวะไปหา...แวะไปกินขนมฝีมือพีผึ้งนะ ให้อากาศระซังรอต้อนรับด้วย อย่าหนีกันล่ะ...บ้ายบาย ไว้เจอกัน”

ก่อนวางสายชายหนุ่มหัวเราะร่วน จากนั้นก็หันมายิ้มให้คนขับแท็กซี่ที่เหมือนมีแผนร้ายในหัว เพราะขับพาผู้โดยสารหนุ่มที่เขาคิดว่าเป็นเหยื่อออกนอกเส้นทาง ตรงไปยังพื้นที่เปลี่ยวนอกเมือง แต่ก็ยังเนียนเป็นคนขับใจดี ล้อสารให้อีกฝ่ายรู้ว่ากำลังพาลูกค้าไปยังจุดหมายปลายทางตามที่อยู่ในกระดาษที่ถูกยื่นให้

“ไม่ต้องห่วงนะครับ อีกไม่เกินครึ่งชั่วโมงก็ถึง...ใช่ๆ ครึ่งชั่วโมง”

“ครึ่งชั่วโมง อ้อ โอเค”

ชายหนุ่มยิ้มหวาน ยังคงพูดเป็นภาษาญี่ปุ่นพลางชี้ที่นาฬิกาข้อมือทำท่าทางเหมือนเข้าใจคำพูดของคนขับแท็กซี่ในคราบโจรซึ่งกำลังกระหิ้มใจเมื่อมองเห็นสิ่งที่ลูกค้านัดติดตัวมา การทำอาชีพนี้ทำให้มองออกว่าเหยื่อที่ตกมาได้วันนี้เป็นพวกนักท่องเที่ยวนักช้อปปิ้ง ไม่ว่าเสื้อผ้า รองเท้า กระเป๋า หรือแม้แต่นาฬิกาและโทรศัพท์ที่ใช้ล้วนเป็นของดีราคาแพง ดีราคาในหัวก็เหยียบหลักหลายแสน ยังไม่นับเงินในกระเป๋าที่เขาเห็นตอนชายหนุ่มหยิบกระดาษจดที่อยู่ออกมาให้

“ลุง เลือกให้ดีๆ นะ พาผมไปหาฟางดีๆ อย่าหาเรื่องใส่ตัว ผมยัง

อยากเป็นซี ยังอยากอารมณ์ดี อย่าทำให้ผมอารมณ์เสียดีกว่า เพราะลุงคงไม่ชอบใจแน่ถ้าได้เจออีกคนในตัวผม”

เพราะชายหนุ่มพูดเป็นภาษาญี่ปุ่นพร้อมรอยยิ้มไร้เดียงสา อีกฝ่ายจึงไม่รู้ตัวว่าถูกจับได้แล้ว ยังคงขับรถฝ่าความมืดพาผู้โดยสารที่เขาคิดว่าเป็นเหยื่อขึ้นเยี่ยมไปยังโรงเชือดประจำที่จะจับเหยื่อลอกคราบเอาทุกอย่างมาเป็นของตน โดยหารู้ไม่ว่าเหยื่อคนนี้ได้เป็นแค่นักท่องเที่ยววัยละอ่อนจากแดนอาทิตย์อุทัย แต่เขาคือวายุร้ายที่แม้แต่หัวหน้ายาгуซ่าที่ว่าแน่ยังต้องยอมลงให้ แล้วคู่สายที่เขาพึ่งโทรศัพท์คุยด้วยเมื่อครู่ก็เป็นลูกน้องยาгуซ่าที่ถูกส่งมาเป็นบอดี้การ์ดให้เขา แต่จะเรียกว่าเป็นบอดี้การ์ดก็คงไม่ถูก ต้องเรียกว่าเป็นผู้ปกครองที่ถูกส่งมาคุมพฤติกรรมห่ามๆ ของเขาไม่ให้เปลืองไปก่อเรื่องมากกว่า

“จอตรทำไม่ครับ” ยังคงตีบทโละๆ มองฝ่าความมืดสองข้างทาง ล้อสารเป็นภาษาญี่ปุ่น แนนอนว่าคนขับแท็กซี่ในคราบโจรฟังไม่ออก “ปวดฉี่เหรอครับ ดีเหมือนกัน ผมก็ปวดเหมือนกัน...”

“ยกมือขึ้น แล้วลงจากรถ” ปืนในมือคนขับแท็กซี่ที่จ่อมาข้างตัวทำให้รอยยิ้มของผู้โดยสารหายไป “ดีมาก...เด็กดี ยอมทำตามง่ายๆ แล้วลุงจะให้รางวัล...พิเศษแบบจัดเต็ม”

ดูเหมือนโจรรายนี้จะไม่ใช่แค่หวังเงินทองของผู้โดยสาร เพราะสายตาที่มองเขา...บ่งบอกว่าต้องการมากกว่านั้น

“อย่าดีกว่านะลุง อย่าหาเรื่องใส่ตัวเลย อย่าดีกว่า!”

กนียังคงล้อสารเป็นภาษาญี่ปุ่น แต่น้ำเสียงห้วนสั้นยามพูดประโยคสุดท้าย บวกกับสีหน้าแวตาทาที่เปลี่ยนไป บ่งบอกว่าหมดเวลาสวมบทบาทนักท่องเที่ยวลีซื่อแล้ว แต่การมีปืนในมือทำให้ไอ้โจรรายมองไม่เห็นท่าทางที่เปลี่ยนไปของผู้โดยสาร คิดแต่ว่าตัวเองเป็นผู้คุมเกม

“หันหลังมา...ใส่สิไว้”

นี่ ที่ว่าคือกฎแถมมือซึ่งอีกฝ่ายกำลังสวมลือกข้อมือกนียที่ถูกจับไพล่

หลัง แล้วสั่งให้เขาคุกเข่าลง ชายหนุ่มยังไม่มีความจะทำตาม มันจึงทำเป็นขึ้นนกขู่ เขาจึงต้องฟังคำสั่ง คุกเข่าลงข้างทางเหมือนจะยอมจำนน ทำให้ไอ้โจรโรคจิตเอื้อมมือไปลูบแขนด้วยแววตาที่นกระหาย

“เด็กดี...เด็กดีของลุง...”

“อย่า...ถ้าไม่อยากตาย ก็อย่าคิดเอาเมื่อน่าขยะแขยงนั้นมาโดนตัว...”

ฏ!”

สิ้นเสียง คนที่คุกเข่าอยู่ก็ทิ้งตัวลงพื้น ดิดขาขึ้นเตะปลายกระบองป็นให้พื้นตัว ก่อนจะตัวตปลายเท้าลือกคอคนที่ป็นหลุดมือ เลี้ยววินาทีต่อมาสถานการณ์ก็เปลี่ยน เมื่อ ‘ซาคาอิ’ ขึ้นไปยืนเหนือร่างไอ้โจรที่ถูกลเหยียบอยู่แทบเท้า เขาปลดกุญแจมือออกไปพ้นแขนทั้งสองข้าง แล้วก้มลงไปกระซกตัวไอ้ที่ขึ้นมาเผชิญหน้าอย่างคนที่ม่อำนาจ มีแรงเหนือกว่ามาก

“มือข้างนี้ใช้ใหม่ที่โดนตัวฏ!” การสื่อสารเปลี่ยนเป็นภาษาไทย บอกไอ้โจรให้รู้ว่าตัวเองพลาดตรงไหน พลาดอย่างแรงที่คิดว่าเหยื่อเป็นนักท่องเที่ยวต่างชาติ “มึงจะม่มีโอกาสใช้มือนี้จับอะไรอีก!”

“อ้ากกก!”

เสียงร้องโหยหวนอย่างเจ็บปวดกรีดผ่านความมืด ตามมาด้วยเสียงเนื้อกระทบของแข็ง...ครั้งแล้ว...ครั้งเล่า

แสงไฟหน้ารถส่องสะท้อนให้เห็นเลือดสีแดงที่เกิดจากเนื้อปริแตก กระเด็นใส่เสื้อยืดขาวจนเลอะไปหมด แต่กระนั้นชายหนุ่มก็ยังไม่หยุด ชัดหมดใส่หน้าคนที่ทำให้เขาโกรธ โกรธที่ถูกสัมผัสโดยไม่เต็มใจและทำให้รู้สึกขยะแขยงจนสติหลุด

“ยอมแล้ว กลัวแล้ว อย่าฆ่า...อย่า...พอแล้ว ผมงกลัวแล้ว ขอโทษ! อย่าทำเลย ผมขอโทษ อย่าฆ่าผมเลย...โอ้ย!”

๒

รถเก๋งติดฟิล์มดำแล่นเข้ามาจอดหน้าบ้านเดี่ยวรั้วรอบขอบชิด ไม่ไกลจากโรงเรียนบ้านรักไซ้ใจ ก่อนประตูข้างคนขับจะเปิดออก บอดีการ์ดหนุ่มในชุดสูทสุภาพก้าวลงจากเบาะข้างคนขับมาเปิดประตูผู้โดยสารด้านหลัง

“เชิญครับ ซาคาอิซัง ถึงบ้านคุณฟารดาแล้วครับ”

“ขอบคุณครับ”

ชายหนุ่มที่เวลานี้อยู่ในโหมดคนตีก้าวลงจากรถ เขาเปลี่ยนเสื้อผ้าอาบน้ำแล้วเรียบร้อย สีน้าสดใสร่าเริงอย่างอารมณ์ดี ไม่ได้เหลือเค้าอารมณ์ขุ่นมัวที่แสดงออกเมื่อหลายชั่วโมงก่อน หลังจากที่ถูกคนขับแท็กซี่ในคราบโจรขนาดเจ็บสาหัส กรามแตก นิ้วมือหักแทบจะทั้งห้า นิ้ว คงหยิบจับอะไรไม่ได้ไปหลายเดือน

“ส่งเสร็จแล้วก็กลับขึ้นรถได้แล้ว นารูโตะ” เขาบอกคนที่เปิดประตูให้ ก่อนจะหันไปหาคนที่ขับรถ “โทคิโอะซัง ไม่ต้องลงมาเลย กลับขึ้นรถแล้วกลับไปได้เลย สัญญากับผมแล้วไงว่าจะแค่มาส่ง ผมไม่เอาคนคุมความ

ประพติ ผมสัญญาว่าจะไม่ก่อเรื่อง”

“ไม่ทันแล้วมั้งครับ ลงเครื่องยังไม่ถึงสองชั่วโมง คุณก็ส่งคนไปนอนโรงพยาบาล อาการสาหัสไปคน”

“ช่วยไม่ได้ ใครใช้ให้เจ้านั้นมาทำนู่นทำนี่ พวกพี่ก็รู้ว่าผมไม่ชอบให้ใครโดนตัว ยิ่งทำหื่นใส่แบบนี้ ผมไม่หักคอกับบุญเท่าไรแล้ว”

นารูโตะกับโทจิโอะมองหน้าสบตากัน รู้ดีว่าการไม่ชอบให้คนถูกตัว คือนิสัยที่ติดตัวกันมาตั้งแต่เด็ก เป็นพฤติกรรมที่ยังแก้ไม่ได้ ด้วยชายหนุ่มเป็นเด็กพิเศษที่มีปัญหาด้านการเข้าหาคน บทพร่องด้านพฤติกรรมและการควบคุมอารมณ์ เป็นคนหวงตัว ไม่ชอบสัมผัสพูดคุยกับคนแปลกหน้า แต่เพราะตรวจเจอตั้งแต่เด็ก จึงได้รับการดูแลอย่างถูกวิธี ทำให้เขาปรับตัวได้ดีขึ้น แต่ก็ยังมีนิสัยบางอย่างติดตัวมา อย่างเรื่องไม่ชอบการสัมผัสจากคนแปลกหน้า ยิ่งถ้าแสดงพฤติกรรมหื่นหรือคุกคามยิ่งเลวร้ายอย่างที่เพิ่งเกิดขึ้น

“แล้วนั่นก็โจร ดินะที่เหยื่อเป็นผม ถ้าเป็นคนอื่นคงน่าสงสารแย่ ผมทำความผิดนะ คุณตำรวจยังบอกเลยว่าไอ้ลุงหื่นนั้นเป็นตัวอันตรายที่พยายามตามจับอยู่ อย่าทำหน้าที่เครียดเป็นเรื่องใหญ่ได้ไหม แล้วไม่ต้องไปบอกอาทิจะซัง ไม่ต้องบอกพ่อนะ จะเป็นเรื่องใหญ่เปล่าๆ...สัญญาแล้วนะห้ามบอกใคร โดยเฉพาะพ่อ!”

“ครับ” บอติการ์ตทั้งสองตอบเป็นเสียงเดียวกัน พวกเขาอมรับปากก็เพื่อตอรองให้ชายหนุ่มยอมกลับไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าที่คอนโด แล้วให้พวกเขาพามาส่งที่นี่ “ผมกับนารูโตะจะไม่บอกทางญี่ปุ่นตามสัญญา คุณก็ต้องรักษาสัญญาด้วยนะครับ”

“แค่ไม่ให้ขาดการติดต่อใช่ไหม ได้อยู่แล้ว กลับไปได้แล้ว อย่าให้ต้องไล่เลยนะ ขอร้องละ ขอความเป็นส่วนตัวให้ผมด้วย”

เขาบอกพลางโค้งตัวลงแทบจะก้มสบองศา ส่งผลให้บอติการ์ตทั้งสองรีบขยับออกห่างจากรถและโค้งตัวตอบรับ แล้วสุดท้ายก็รู้ว่าคงต้องยอม

ลงให้ความต้องการของผู้เป็นนาย อย่างน้อยเวลานี้พวกเขาก็ถูกสั่งให้มารับใช้ชายหนุ่มในฐานะนายของพวกเขานะ

“งั้นก็กลับได้แล้ว ไม่ต้องห่วงผมหรอก สัญญาว่าจะไม่ทำร้ายใคร จะไม่ให้ซาคาอียออกมากระต๊อบใครอีก บอกแล้วว่าผมชอบเป็นเจ้าซีมากกว่าอยู่แล้ว”

“แต่เน่เพิ่งตีสี่เองนะครับ คุณฟ้ารดาคงไม่ตื่นเวลานี้” โทคิโอะบอกขณะมองนาฬิกา “ให้ผมกับนารูโตะไปช่วยปลูกไหมครับ”

“ไม่เป็นไร ผมไม่ปลูกหรอก จะรอให้ฟางตื่นตอนเช้า ฟางจะได้เซอร์ไพรส์”

ถึงตอนนี้สองบอดีการ์ดหนุ่มก็ต้องยอมลงให้ นารูโตะก้มลงหยิบกระเป๋าสะพายหลังของชายหนุ่มออกจากรถมาส่งให้ แล้วจึงกลับขึ้นรถ

“บ้ายบาย พี่รักยม...โทคิโอะซังขับรถดีๆ อย่าขับรถเร็วนะครับ นารูโตะจะจ้องอย่าเครียด เดี่ยวแก่เร็ว ไวเจोकันครับ”

ชายหนุ่มโบกมือให้รถที่เพิ่งเคลื่อนออกไป พร้อมยิ้มกว้างที่ดูอย่างไรก็แค่ชายหนุ่มบุคลิกสดใสอารมณ์ดี มีมาดทะเล้นเล็กๆ คนหนึ่งเท่านั้น ไม่ควรมีอะไรที่ต้องให้ใครกังวล แต่ทันทีที่ดวงตากลับมามองตัวบ้าน สีหน้าและแวตาก็เปลี่ยนไป ท่าทางดูสุขุมขึ้นขณะเดินไปที่ประตูรั้ว

ล็อก...แต่ก็ไม่ใช่ปัญหาสำหรับเขาที่ถนัดการปีนป่าย รั้วบ้านสูงสามเมตรอย่างคฤหาสน์ของตระกูลยังคงเคยปีนมาแล้ว นับประสาอะไรกับแค่วัสดุสูงพันหัว ครู่ต่อมาชายหนุ่มก็เหินยตัวขึ้นไปบนต้นไม้ริมรั้วได้ ก่อนจะกระโดดลงไปที่สนามหญ้า เข้าไปในบริเวณบ้านได้อย่างง่ายดาย

“ผมกลับมาแล้วนะฟาง...กลับมาหาฟางแล้ว” เขาเอ่ยแผ่วเบาเมื่อมองเข้าไปในบ้าน ใบหน้ามีรอยยิ้ม ดูอ่อนโยนเพราะความสุข ก่อนที่รอยยิ้มจะเลือนหายไปเมื่อปรายตาไปเห็นตุ๊กตาแม่เหล็กสีดำ เป็นตุ๊กตาครอบครัวอันประกอบไปด้วยตุ๊กตาพ่อแม่ พี่สาว และน้องชายตัวน้อย

‘ตุ๊กตาสี่ตัวนี้เป็นตัวแทนพวกเรา ถ้าออกจากบ้านก็เอาตุ๊กตาเบะไว้ที่บอร์ดข้างประตู แต่ถ้ากลับมามีบ้านก็เบะที่บอร์ดกลางประตู ตอนนี้นำกลับมาแล้วก็เอามาเบะที่ประตูตรงนี้ ความจริงพ่อก็แทบจะอยู่บ้านตลอดเวลา นะ คงไม่ต้องย้ายตุ๊กตาพ่อไปติดบอร์ดข้างประตูหรอกมั้งเนอะ พ่อเป็นคนเฝ้าประตูเอง’

ภาพคนในครอบครัวปรากฏชัดขึ้นในหัวของกณธิ แม้ประตูบ้านจะต่างกัน แต่เขากลับมองเห็นภาพจากความทรงจำได้ชัด ภาพของพ่อที่มักใส่ผ้ากันเปื้อนเสมอ ในขณะที่แม่สวมชุดสาวออฟฟิศ พี่สาวยังเป็นเด็กประถม ในขณะที่เขาเป็นเด็กอนุบาลสาม

‘ส่วนแม่ก็ออกนอกบ้านตลอด’ คำพูดของแม่ทำให้ทุกคนหัวเราะ ‘สงสัยต้องเฝ้าบอร์ดข้างประตูซะละมั้ง แต่วันนี้แม่ก็กลับมาแล้วจะ แม่ก็หยิบมาเบะตรงนี้นี่ด้วย ขออยู่ข้างๆ พ่อหน่อยนะ’

‘พี่ฟางก็กลับมาแล้ว พี่ฟางก็เบะตรงนี้นะคะ’ พี่สาวเขย่งเท้าเล็กน้อย เมื่อเอาตุ๊กตาประจำตัวไปเบะ ก่อนจะก้มลงมาหาน้องชาย ช่วยหยิบตุ๊กตาตัวสุดท้ายให้ ‘เจ้าซีกก็กลับมาแล้ว เบะที่บอร์ดเลยสิจ๊ะ’

‘โอ๊ะโอ แม่เอมิว่าพ่อนนท่แขวนบอร์ดสูงไปแล้วนะ เจ้าเปี้ยกของบ้านเอื่อมไม่ถึง’

คนที่เอื่อมไม่ถึงบอร์ดหน้าหึงเบาๆ จับตุ๊กตาพยายามจะเบะใส่บอร์ดที่เป็นเหล็ก แต่ไม่ถึง จึงเบะใส่ประตูไม้ ตุ๊กตาแม่เหล็กก็หล่นลงพื้น จนตุ๊กตาขาหัก ส่งผลให้เจ้าของตุ๊กตาเบะปากจะร้องไห้ ซึ่งเป็นการรู้กันในบ้านว่าถ้าทำ ‘เจ้าแก้มกลม’ ร้องไห้ เจ้าตัวจะร้องไม่หยุดจนกว่าจะเหนื่อย แล้วกลับไปเอง พี่สาวจึงต้องรีบเข้าไปแก้ไขสถานการณ์

‘โอ๊ยๆ ซิคับ ไม่เป็นไรนะ ไว้พี่ฟางเอากามาติดนะ’

‘แล้วพ่อก็คงจะไปเอาค้อนมาติดบอร์ดใหม่ให้เตี้ยลงกว่าเดิม’

‘งั้นแม่ทำอะไร...อ้อ แม่จะไปซื้อนมมาเยอะๆ ให้เปี้ยกซีกกิน จะได้ตัวสูงดีใหม่ลูก’

‘แม่เอมิ! ถ้าไม่คิดจะช่วยก็อยู่เฉยๆ นะคะ ไปช่วยพ่อนนท์หาค้อน มาติดบอร์ดใหม่ดีกว่านะ โอ้...เจ้าซีไม่ร้องนะคับ เอจี้ มา พี่ฟางอุ้มซีขึ้นไป ติดเองนะ...ไม่เป็นไร จนกว่าซีจะตัวสูงพอจะติดบอร์ดเอง พี่ฟางจะอุ้มซีนะ ดีไหมคับ’

‘ทำอย่างนั้นก็ได้เหอะคับ’

‘ได้สิ เพราะยังงៃเราก็ก็นอนมาไหนด้วยกันอยู่แล้ว พี่ฟางอยู่ไหน เจ้าซีอยู่นั่นไซ้ไหมล่ะ’

‘ได้ไหมคับ’

คนตัวเล็กสุดของบ้านหันไปถามพ่อและแม่ที่รีบพยักหน้าให้ ก่อนจะรีบพากันไปหากรรมาติดขาตุ๊กตาที่หัก รู้สึกโล่งใจที่เห็นคนตัวเบี๊ยกยืมได้ และตบมือดีใจเมื่อพี่สาวอุ้มตัวเขาขึ้นไปแปะตุ๊กตาบนบอร์ด

‘ติดข้างพี่ฟางเลย ผมกลับบ้านมาแล้วคับทุกคน ผมกลับมาแล้วพี่ฟาง’

“กลับมาแล้ว...” ภาพในอดีต บอร์ดตุ๊กตาไปสำหรับเขา แต่วันนี้บอร์ดที่ติดไว้สูงราวเมตรครึ่งดูเตี้ยไปด้วยซ้ำสำหรับคนตัวสูงกว่าร้อยแปดสิบห้า ซึ่งกำลังหยิบตุ๊กตาน้องชายตัวเดิมจากบอร์ดข้างประตูกาติดไว้ที่บอร์ดกลางประตู ข้างๆ ตุ๊กตาพี่สาว

“ผมกลับมาแล้วนะฟาง เจ้าซีกลับบ้านมาหาฟางแล้ว”

ขอโทษที่หายไปนาน...ขอโทษที่โตช้า

แต่ตอนนี้ผมโตพอที่จะมายืนข้างๆ ฟางได้แล้ว

อยู่เคียงข้างกันเหมือนตุ๊กตาพี่สาวน้องชาย

“แต่เราจะไม่ใช้พี่สาวน้องชายกันต่อไป ฟางจะต้องเป็นผู้หญิงของผม...ของผมคนเดียว”

เอมิ แม่ของกณธิ์เป็นลูกสาวอังกฤษ ไทย ญี่ปุ่น เธอแยกทางกับ ‘คาโอริ’ หลังคลอดลูกแฝดไม่นาน ตอนแรกเอมียินทรานว่าลูกทั้งสองคน

ต้องอยู่กับเธอ แต่เพราะเป็นเพียงผู้หญิงตัวเล็กๆ ทำให้ต้องยอมรับข้อเสนอที่ฝ่ายนั้นยื่นให้ ดึกว่าต้องเสียลูกทั้งสองคน เพราะรู้ว่าฝ่ายนั้นมีอำนาจ มีเงิน อีกทั้งพวกเขาจะให้เงินเธอก่อนหนึ่งเพื่อดูแลลูกชายคนเล็กที่ไม่แข็งแรง ก็นี่หรือเซย์จิมี่พัฒนาการช้ากว่าเด็กทั่วไป ผิดกับพี่ชาย ซึ่งเมื่อพ่ออดีตสามีรู้เรื่องเข้าก็ดูจะไม่ปลื้มใจ

‘คุณพ่อท่านยอมให้ที่ที่สุดแล้วนะเอมิ รับข้อเสนอเถอะ ไม่อย่างนั้นท่านจะเอาลูกไว้ทั้งสองคน คุณก็รู้ท่านไม่โยติเซย์จี้ ถ้าเขาอยู่ที่นี้ลูกจะต้องลำบาก เขาควรได้อยู่กับแม่...ส่วนซาคาอิ ผมสัญญาว่าจะดูแลลูกให้ดี คุณพ่อรักซาคาอิมาก ท่านจะเลี้ยงหลานคนนี้อย่างดี...ขอโทษที่ผมเป็นสามีที่ดีให้คุณไม่ได้ ขอบคุณที่เข้าใจผม ขอให้คุณได้เจอชีวิตใหม่ที่เมืองไทย ได้เจอคนที่ดีกว่าผม ถ้ามีอะไรให้ช่วยก็บอกนะเอมิ อย่างที่คุณบอกผม เราเป็นสามีภรรยาไม่ได้แล้ว แต่เราจะเป็นเพื่อนกัน เป็นพ่อและแม่ของลูกแฝดของพวกเขา’

เอมิมารู้ชีวิตที่เมืองไทยด้วยเงินที่ครอบครัวอาชิโมโตะให้มา เธอซื้อบ้านหลังหนึ่ง ตั้งใจจะเลี้ยงลูกเองสักปีสองปีแล้วออกไปหางานทำ แต่ด้วยความที่ก้นธิดาต่างจากเด็กทั่วไป จึงค่อนข้างลำบากในการหาคนดูแล จนเธอได้เจอกับอานนท์ จิตรกรวาดภาพประกอบลูกติดที่โดนภรรยาทิ้ง เขากำลังโดนคนทางหนี้ยึดหน้าลูกสาวตัวเล็กๆ ้วยสามขวบ เอมิเข้าไปช่วยเหลือ ทำให้ได้รู้จักกัน จึงรู้ว่าชีวิตอานนท์กำลังลำบาก เขาโดนไล่ออกจากบ้านเช่าไม่มีที่ไป แต่เป็นคนทำงานบ้านได้ ดูแลเด็กได้ดี เอมิจึงตกลงจ้างเขาเพื่อดูแลก้นธิดา

ช่วงปีแรกพวกเขาต่างแลกเปลี่ยนผลประโยชน์ แต่ต่อมาก็กลายเป็นความรัก พวกเขาต่างช่วยกันเติมเต็มความขาดของกันและกัน แล้วก็ตกลงเป็นครอบครัวเดียวกัน เลี้ยงดูลูกทั้งสองคนโดยให้พวกเขาคิดว่าเป็นพี่น้องท้องเดียวกัน เติบโตมาด้วยความรู้สึกอย่างนั้น ตอนแรกญาติฝ่ายอานนท์ไม่ค่อยเห็นด้วย แต่ก็ไม่ได้ใส่ใจ เพราะอย่างน้อยการมีเอมิก็กทำให้อานนท์

มีเงินดูแลตัวเองและลูก ไม่ต้องกลัวว่าเขาจะทำให้เดือดร้อน

ฟ้ารดาและกณธิ์อายุห่างกันสองปี ช่วงก่อนห้าปี กณธิ์มีพัฒนาการช้า ตัวเล็ก มีปัญหาเกี่ยวกับพฤติกรรม การเข้าสังคม เขาไม่ยอมสื่อสารกับคนแปลกหน้า เป็นเด็กพิเศษที่เอมิต้องพาไปปรึกษาหมอ ได้รับคำแนะนำ มีการให้ยาและสอนคนในครอบครัวเรื่องวิธีดูแลส่งเสริมพัฒนาการ โดยเฉพาะฟ้ารดา แม้จะยังเป็นเด็ก แต่เธอก็เป็นเด็กอ่อนโยนและรักน้องชายมาก เพราะพ่อและแม่จะสอนว่าน้องไม่สบาย น้องป่วย น้องเป็นเด็กพิเศษที่ต้องมีคนอยู่ด้วย คอยกุมมือเวลาที่น้องรู้สึกกังวลหรือไม่ปลอดภัย ซึ่งเธอก็พร้อมจะเป็นคนที่คอยทำให้น้องรู้สึกปลอดภัยมั่นคง

หลังได้รับการดูแลอย่างดี กณธิ์มีพัฒนาการดีขึ้นมาก เหมือนเป็นเรื่องมหัศจรรย์ เด็กชายสามารถไปโรงเรียนตามปกติ มีความสามารถด้านกีฬาดีเยี่ยม สถิติปัญญาดี อาจยังมีปัญหาในการเข้าสังคมบ้าง เขาไม่ชอบการให้คนไม่สนิทสัมผัสตัว รู้สึกไม่ปลอดภัยถ้าถูกจับ ถูกกอด ถูกจู๋จุ่มระยะประชิด แต่ก็ได้พี่สาวคอยสอนบอกให้หายใจลึกๆ ให้คิดว่านี่คือเพื่อน คือครู คือคนที่ไว้ใจได้ ไม่มีใครคิดร้ายกับเขา ฟ้ารดาคอยพาเขาไปทำกิจกรรมร่วมกับคนอื่น เติบโตมาด้วยกัน จนเด็กชายได้รับคำชื่นชมว่าเป็นเด็กดี สุภาพอ่อนโยน และเป็นคนที่ติดพี่สาวมากจนมักพูดกันว่า 'เจอพี่ฟางที่ไหนก็จะเจอเจ้าชู้ที่นั่น'

คนอาจจะมองว่ากณธิ์ติดพี่สาวมากจนบางทีทำให้ฟ้ารดาไม่มีเวลาเป็นของตัวเอง เธอต้องคอยดูแลน้องชาย บ่อยครั้งที่กณธิ์หลุดมีอาการวิตกกังวล หนีไปหลบอยู่ในมุมที่เขาคิดว่าจะปลอดภัย พี่สาวต้องถูกตามตัวไปพาออกมา ทำให้เธอต้องใช้เวลาปลอบดูแลน้อง จนคนรอบตัวอดคิดไม่ได้ว่าเป็นภาระที่หนักเกินไปสำหรับเด็กผู้หญิงคนหนึ่ง แต่ตัวเธอกลับไม่คิดอย่างนั้น เธอมีความสุขที่ได้ดูแลน้อง เธอภูมิใจที่พ่อและแม่ให้เธอทำงานนี้ และเต็มใจที่จะเป็นที่ยึดเหนี่ยวใจให้น้องตลอดไป จนกว่าจะถึงวันที่เธอไม่จำเป็นต่อน้องแล้ว น้องไม่ต้องการเธอแล้ว

‘ซี...อยู่ไหน พี่ฟางมาแล้ว ออกมาเร็วเข้า...ทำไมมาอยู่ตรงนี้ ดูลิตัว เบื่อนหมดแล้ว ร้องให้ทำไม ใครรังเกียจ บอกพี่ฟางสิครับ โอ...ไม่ร้องนะซี ไหนดูซิเจ็บตรงไหน ถ้าไม่เจ็บร้องให้ทำไมครับ ไหนบอกว่าจะไปดูพี่ซุ้มรำ ไง’

‘เพื่อนพี่ฟางไม่ให้ผมไป เขาว่าผมเกะกะ เกะพี่ฟางเป็นปลิง ผมไม่ใช่ปลิงนะ ผม...ผม...ฮือ...’

ตั้งแต่เล็กจนจี๊ดจะแทนตัวเองว่า ‘ผม’ กับพี่ พ่อแม่ และผู้ใหญ่ เพราะพ่อเขาสอนอย่างนั้น และเขาเองก็เลียนแบบพฤติกรรมของพ่อ ซึ่งเป็นผู้ชาย อ่อนโยน พุดเพราะและสุภาพ บ่อยครั้งที่มาโรงเรียนเขาจะถูกคนล้อเป็นตุ๊ด บ้างแฉว่า บ้าง ด้วยเป็นคนที่มีพฤติกรรมเข้ากับสังคมยาก มีบุคลิกที่ถูกแกล้ง ถูกข่มได้ง่าย จึงโดนกระทำเสมอ บวกกับเป็นคนที่มีทักษะด้านกีฬาดี สถิติปัญญาคี เหมือนไม่ได้ตั้งใจ เหมือนไม่อยากจะเด่นแต่ก็เด่น คนที่แย่กว่าหลาย คนก็หมั่นไล่และเอาปมเรื่องอื่นมา ‘บูลลี่’ รู้ว่าเกลียดการถูกสัมผัสก็ยิ่งแกล้ง เข้ามากอด มาผลักให้เขาสติหลุดอยู่เสมอ เพื่อจะให้เด็กชายเป็นตัวตลกของ คนในโรงเรียน

‘ปลิงที่ไหนดจะน่ารักขนาดนี้นัก’ ฟังราวว่าพาลงสัมผัสตัวน้องอย่าง อ่อนโยน ประคองให้ลุกขึ้นแล้วปิดฝู้นให้ เธอยิ้มให้กำลังใจ ดึงมือน้อง มาบิบ ‘ไปเถอะจะ ไปห้องร่าแล้วจะได้กลับบ้านกัน พี่จะไปลาออก บอกครู ว่าไม่ทำแล้ว ที่นั่นมีคนแกล้งน้องชายพี่ พี่ก็ไม่อยากไปหรอก’

‘พี่ฟางอยากรำไม่ใช่เหรอ อยากใส่ชุดไทยสวยๆ แล้วก็จะได้คะแนน เพิ่มขึ้น’

‘ก็ใช่ครับ แต่พี่ฟางอยากให้ซีมีความสุขมากกว่า ถ้าซีไปที่นั่นแล้วโดน แกล้ง พี่ก็ไม่อยากไปหรอก’

‘ขอโทษที่ผมซี้ซั๊ด ผมเอาแต่หนี ผม...ผมขอโทษ...’ พุดแล้วจะ ร้องไห้ แต่ก็พยายามอดทนไว้ ‘โตซะเปล่าก็ยังซี้แยะ ผมไม่อยากร้องไห้ นะ พี่ฟาง แต่น้ำตามันไหลเอง ผมซี้กลัว เอาแต่เป็นปลิงเกาะพี่ฟาง’

‘ใครว่าละ สำหรับพี่นะ ซี้ไม่ได้เป็นอย่างนั้น เจ้าซี้ของพี่อ่อนโยน น่ารัก การยอมคน การไม่สู้คนไม่ใช่เรื่องเลวร้ายหรอกนะสำหรับพี่ พี่ชอบ ซี้ที่เป็นแบบนี้ ดีกว่าซี้ไปทำก้าวร้าว ไปยื่นเยี่ยงหรือตีกับคนอื่น เห็นเด็กห้อง ป.หกวันก่อนไหม ที่ตีกันหลังห้องน้ำ พี่ไม่เอาแบบนั้นนะ ซี้ของพี่อย่าไปทำ อย่างนั้นนะ พี่นึกภาพตอนนั้นไม่ออก แล้วไม่อยากจะนึกภาพด้วย พี่ไม่ขออะไรมาก ขอแค่ซี้เป็นซี้แบบนี้ตลอดไปพี่ก็พอใจแล้ว พี่ยอมมาปลอบซี้แบบนี้ ดีกว่าต้องไปนั่งทำแผลหรือเช็ดเลือดให้ซี้ละ’

ด้วยฟารดาสอนน้องอย่างนี้ เด็กชายกนกจึงเป็นคนที่ไม่เลื่องการมี ปัญหา การเผชิญหน้ากับคนอื่น เมื่อโตขึ้น เขาไม่ได้เอาแต่หนีปัญหาไปซุกตัวร้องไห้แล้ว แต่ก็ยังคงเป็นคนติดพี่สาวเหมือนเดิม เป็นพี่น้องที่รักและอยู่เคียงกันมา แล้วคนรอบตัวก็คงมองภาพที่พวกเขาจะแยกกันไม่ออก กระทั่งมันเกิดขึ้นจริง เมื่อรถของครอบครัวประสบอุบัติเหตุ พ่อและแม่เสียชีวิต เหลือเพียงพวกเขาที่รอด การรอดชีวิตของเด็กที่ยังดูแลตัวเองไม่ได้ และไม่ได้มีความเกี่ยวข้องกันทางสายเลือด ทำให้ญาติของแต่ละฝ่ายจับพวกเขาแยกจากกัน

‘ไอ้เด็กซี้มันมันโรคจิต โรคจิตมาตั้งแต่เด็กแล้ว ถึงจะไม่ซี้พี่น้อง แต่ที่ผ่านมาก็ถูกเลี้ยงให้เป็นพี่น้อง มันจะมาบอกรักฟางได้อย่างไร! ไม่ว่ายังไงป้าก็รับไม่ได้ ป้าไม่รับมันมาอยู่ด้วยหรอกนะ และป้าจะไม่ปล่อยให้ฟางอยู่กับเด็กโรคจิตนั้น ปล่อยให้มันไปอยู่กับครอบครัวมันนะดีแล้ว...หรือฟางก็คิดอย่างมัน เป็นคนโรคจิตเหมือนกัน ฮี! ยายฟาง บอกป้ามานะ ถ้าไม่ใช่ก็หาทางสลัดมันทิ้ง บอกมันให้เด็ดขาด อย่าปล่อยให้เรื่องบาดสีบาดเถลเกิดขึ้น ในตระกูลเรานะยายฟาง จัดการไล่มันไป!’

ในขณะที่คนรอบตัวบอกว่า สิ่งที่กนกธิบอพี่สาวว่า ‘รัก’ คือความโรคจิต ฟารดาไม่ได้คิดอย่างนั้น เธอคิดเพียงว่าเพราะน้องยังเด็ก เพราะเพิ่งรู้ว่าเธอและน้องไม่ใช่คนสายเลือดเดียวกัน ทำให้น้องพยายามหาที่ยึดเหนี่ยว หาเหตุผลเพื่อให้ตัวเองรู้สึกดีขึ้น มันไม่ใช่ความรักของหนุ่มสาว

มันแค่ความสับสน ถึงแม้น้องพยายามจะยืนยันกรานว่าไม่ใช่พี่น้องก็รักกันแบบอื่นได้

‘ยี่สิบสามปีเต็ม พ่อหนท์เคยบอกว่าผู้ชายจะเป็นผู้ใหญ่ตอนยี่สิบสามปีเต็ม จะรู้ว่ารักเป็นยังไง แปะปีจากนี้ห้ามติดต่อกัน ห้ามเจอหน้า ทำได้ไหม พิสูจน์สิ! รับคำท้า! ถ้าความรู้สึกยังไม่เปลี่ยน พี่จะเชื่อว่าที่เราเป็นอยู่... ไม่ใช่รักของพี่น้อง’

ที่พูดออกไปก็แค่จะซื้อเวลา คิดไว้ว่าเมื่อน้องมีสติ เมื่อน้องโตขึ้นจะมองเห็นความจริง อาจจะใช้เวลาสองเดือน สามเดือน อย่างมากก็คงแค่หนึ่งปี น้องก็คงคิดได้แล้วติดต่อกลับมา แต่กลายเป็นว่าตั้งแต่แยกจากกันวันนั้นที่เธอได้เห็นน้องชายรับคำท้าของเธอทั้งน้ำตา น้ำตาของความเสียใจและอึดอัดที่ทำอะไรไม่ได้ดีกว่านี้ เขาก็ไม่กลับมาอีกเลย

‘ได้! แปะปี...ผมจะกลับมา ถึงตอนนั้นฟางต้องเป็นของผม! จำไว้นะ! ฟางเป็นของผมคนเดียว!’

เสียงตะโกนก้องในอดีตดังขึ้นในความฝันอีกครั้ง ทำให้ฟารดาน้ำตาไหลแม้รู้สึกตัวตื่นในยามเช้า หญิงสาวขยับลุกขึ้นนั่งด้วยความเศร้า แปะปีนานเหลือเกิน นานจนทำให้เริ่มเชื่อแล้วว่าน้องชายจะไม่กลับมา คำพูดในวันนั้นของเธอคงทำให้น้องเสียใจและผิดหวัง และคงจะลืมพี่สาวคนนี้ไปมีชีวิตใหม่ เพราะไม่อย่างนั้นน้องคงกลับมาแล้ว

“ซี...พี่ฟางขอโทษ” เธอสะอื้นกับเข่าตัวเอง “กลับมาหาพี่ได้ไหม กลับมาเป็นพี่น้องกันเหมือนเดิม พี่ฟางคิดถึงเจ้าซีมาก...มากเหลือเกิน...”

บ้านเช่าของฟารดาอยู่ระหว่างบ้านสองหลัง ฝั่งซ้ายมือเป็นบ้านของสามีภรรยาเจ้าของบ้านเช่า ส่วนฝั่งขวามือเป็นบ้านของครอบครัวเล็กๆ มีพ่อแม่ ลูกสาววัยรุ่นคนหนึ่งและลูกชายวัยประถมคนหนึ่ง ทุกเช้าเธอจะถูกปลุกด้วยเสียงแม่บ้านที่ปลุกลูกๆ ให้อาบน้ำแต่งตัวไปโรงเรียน วันนี้เธอตื่นก่อนเพราะฝันถึงอดีตที่แสนเศร้า แต่เมื่อเสียงปลุกดังขึ้นก็ทำให้รู้ว่าได้

เวลาที่จะลงจากเตียงแล้วเช่นกัน

“ต้อยตึง รีบลุกเร็วเข้า ตื่นรียัง แม่บอกหลายครั้งแล้วว่าห้ามลือกห้อง!” เสียงปลุกแว่วมาพร้อมกับเสียงทุบประตู มีเสียงลูกสาวร้องสวนไปว่าตื่นแล้ว อย่าไวยวายได้ไหมแม่

“ถ้าแม่ไม่ไวยวายแจะตื่นไหม แม่อาบน้ำให้ห้องแล้ว แกรีบไปอาบน้ำแล้วมาแต่งตัวให้ห้องนะ แม่จะลงไปทำกับข้าว ให้เร็ว ถ้าแม่ต้องมาเรียกอีกรอบ แจะไม่ได้เงินค่าขนมไปโรงเรียน”

ฟารดามาอยู่บ้านหลังนี้ได้ปีกว่าๆ ตั้งแต่เธอมาทำงานที่โรงเรียนบ้านรักใจ ตอนมาหาบ้านเช่าเธอไม่กล้าเข้ามาดูด้วยซ้ำ ด้วยบรรยากาศของบ้านบวกกับสภาพแวดล้อม ค่าเช่าน่าจะมากกว่าเงินเดือนของเธอ แต่เพราะลุงจำแนะนามาว่าให้ลองไปคุย จึงรู้ว่าค่าเช่าไม่ได้แพง แต่เจ้าของบ้านเช่าถามแค่ว่าตื่นเข้าได้ไหม รับเสียงดังตอนเช้าๆ ได้ไหม ถ้าได้ก็มาอยู่ได้ด้วยค่าเช่าที่คุ้มกันไว้ ที่ต้องถามกันอย่างนี้ก่อน เพราะที่ผ่านมาผู้เช่ารายอื่นๆ จะมีปัญหาเรื่องนี้ตลอด เจ้าของบ้านเช่าก็เป็นคนดี ไม่ได้อยากมีปัญหากับเพื่อนบ้าน จึงเลือกที่จะคืนเงินให้ผู้เช่าย้ายออกไป

นอกจากปัญหาเรื่องเสียงดังแล้ว เพื่อนบ้านฝั่งขวานั้นยังเป็นแม่บ้านประเภทสอดรู้สอดเห็น มักจะหุตาเพรวพราวเป็นสับประรด คอยสอดล่ายสายตามาที่บ้านเธอ มีคนแะมาหาก็คอยถามว่าเป็นใครมาจากไหน เป็นแฟนหรือเพื่อน ด้วยนิสัยทำนองนี้ทำให้ผู้เช่ารายก่อนๆ ค่อนข้างระอาจนย้ายหนีออกไปหมด จะมีก็แค่ฟารดาเท่านั้นที่อยู่นาน นอกจากเธอเป็นผู้เช่าที่นิสัยดีแล้ว ยังจ่ายเงินตรงเวลา เจ้าของบ้านเช่าจึงเอ็นดูเธอเป็นพิเศษ ให้ความรักความเมตตาถึงขั้นแะจะยุให้ลูกหลานจับ แต่พอเห็นท่าทางวางตัวชอบอยู่คนเดียวของฟารดาก็ไม่ฝืนใจเธอ

“แม่! ช่วยด้วย พี่ต้อยตึงตีลูกหมี! โอ้ย! เจ็บ แม่!”

“เมื่ออย่าไปเชื่อ หนูไม่ได้ตีมันเลย ไอ้ลูกหมี อย่ามาพูดหมาๆ นะ”

“แม่ พี่ต้อยตึงพูดไม่เพราะ บอกว่าผมเป็นหมาด้วย แม่!”

จากนั้นเสียงอีกทีก็ครึกโครมก็ตามมา ส่งผลให้เจ้าบ้านในละแวกนั้น ตื่นกันหมด ต่างเปิดไฟและลุกจากเตียง รวมถึงฟารดา หญิงสาวมียัม พลังถอนหายใจ สลัดเรื่องเศร้าออกจากหัว บอกตัวเองว่าชีวิตต้องดำเนินต่อไป เธอมีเรื่องให้ทำ มีงานที่รัก มีเด็กๆ ที่เธออยากดูแล ทดแทนที่ไม่ได้ ดูแลน้องชายอย่างที่แม่เคยฝากฝัง แล้วนั่นทำให้เธอมีแรงที่จะลุกขึ้นในทุกๆ วัน

ถึงแม้บ้านจะอยู่ใกล้ที่ทำงาน แต่ฟารดาก็ตื่นเช้าเป็นประจำ ไม่ลุกมาทำงานบ้านก็ทำขนมไปฝากเด็กๆ บางวันก็จะไปออกกำลังกายโดยการวิ่ง ยามเช้า เพราะงานที่ต้องคอยรับมือเด็กๆ ที่มีพลังเหลือร้าย เธอต้องเตรียมร่างกายให้พร้อม การเป็นสาวเรียบร้อยทำให้ชุดออกกำลังกายเธอ ไม่ได้หวือหวา เป็นชุดวอร์มพอดิตัวที่ใส่แล้วดูน่ารักสมบุคลิก รวบผมหางม้าเสร็จก็สวมหมวกเก็บ มีผ้าขนหนูสีขาวพาดคอ สวมรองเท้าพร้อมออกจากบ้าน แล้วสิ่งที่จะต้องทำเสมอก่อนออกจากบ้านคือ หยิบตุ๊กตาแทนตัวเองที่เปะตรงบอร์ดหน้าประตูไปติดไว้ที่บอร์ดข้างประตู

หนึ่งปีตั้งแต่มาอยู่บ้านนี้ ตุ๊กตาตัวเดียวที่ได้มาติดที่บอร์ดหน้าประตู มีแค่ตุ๊กตาของเธอ มันเป็นภาพที่ชินตาและคุ้นเคย ไม่ต้องเงยหน้าขึ้นดูก็รู้ว่าควรหยิบอะไรตรงไหน แต่วันนี้เพียงแค่อើมมือจะไปหยิบ หัวใจเธอก็หล่นวูบ

นี่มัน...ตุ๊กตาของซี มาอยู่ที่นี่ได้อย่างไร

ซีกลับมา...วูบแรกที่เห็นสมองคิดอย่างนั้น คิดว่าน้องกลับมา แต่เลี้ยววินาทีต่อมาก็คิดว่าไม่มีทางเป็นไปได้ ไม่มีทางที่น้องจะกลับมา หรือต่อให้กลับมา นี่ก็ไม่ใช่บ้านหลังเดิมที่เคยใช้ชีวิตครอบครัวด้วยกัน น้องจะมาถูกได้อย่างไร น้องไม่เคยติดต่อมา ไม่เคยมีข่าวคราวใดๆ หายไปเหมือนตายจากกัน

ที่นี่มีแค่เธอ...แค่เธอเพียงคนเดียว

“ใช่...เหลือแค่เรา เหลือแค่เราคนเดียว”

ตามปกติฟ้ารดาจะไม่ได้รู้สึกเศร้าหุดหู่มาก อาจมีคิดถึงชีวิตเก่าๆ คิดถึงครอบครัว โดยเฉพาะน้องชาย แต่มันก็แค่ความคิดถึง พอได้ทำโน่นนี่ก็ผ่านชวณเวลานั้นไปได้ จะมีบ้างที่รู้สึกอ่อนแอ อย่างเช่นวันครบรอบวันตายของพ่อแม่ หรือวันเกิดของเธอและน้องอย่างตอนนี่

“ก็แค่มีคนมาเล่น คงมีคนมาเบะเล่น...เท่านั้นเองฟาง”

ความเสียใจระคนผิดหวังมีมากเกินไปกว่าที่คำปลอบใจตัวเองจะเอาอยู่ หญิงสาวทรุดลงไปนั่งหน้าประตู ความเศร้าจู่โจมเธออีกครั้งและหนักหนาจนต้องใช้เวลาครึ่งใหญ่กว่าจะตั้งสติได้ พยายามลุกขึ้นอีกครั้ง มองไปที่ตุ๊กตาพีและน้อง เห็นลักษณะการวางตุ๊กตาที่ ‘พิเศษ’

มันไม่ใช่ความบังเอิญ!

ถ้าไม่ใช่ซี...ก็คงไม่มีใครวางแบบนี้!

‘ผมอยากเปลี่ยนตุ๊กตาแล้ว ตุ๊กตานี้เตี้ยกว่าฟาง ตอนนี่ผมสูงกว่าฟางแล้ว สูงกว่าตั้งคืบนี่ แม่เอมิว่าจะหามาเปลี่ยนให้ก็หาซื้อแบบนี้ไม่ได้เสียที ผมไม่ค่อยชอบเลย มันดูไม่เหมือนผมเท่าไร นี่ผมเริ่มโกรธแม่เอมิแล้วนะ เอาแต่ทำงาน ไม่ยอมไปหามาเปลี่ยนให้เสียที’

‘เอาน่า ซี ตุ๊กตาแบบนี้เชื่อว่าหาซื้อได้ง่ายๆ ใช้เวลาแม่เอมิหน่อย ครั้นจะเปลี่ยนยกชุดก็เสียต่าย ตุ๊กตาพวกนี้เป็นความทรงจำดีๆ ของครอบครัวเราจริงๆ พี่ไม่อยากให้เปลี่ยนหรอก เพราะต่อให้เจ้าซีตัวสูงขึ้น เจ้าซีก็ยังเป็นน้องชายตัวน้อยๆ ของพี่ฟาง นั่นเองนี่นะ เวลาวางตุ๊กตาซีก็วางแบบนี้สิ วางให้เอียงๆ ไปด้านหลัง ให้สูงกว่าพี่แบบนี้ ซีก็ดูตัวสูงกว่าพี่แล้ว จากนั้นก็กางมือตุ๊กตาออก แล้วเราก็จับมือกันไว้แบบนี้...ดีไหมคับ’

ต้องเป็นซี...ถึงจะวางตุ๊กตาแบบนี้ได้ ฟ้ารดามั่นใจ

“ซี!” เธอเรียกพลางกวาดตามองหา ฟ้ายังไม่สว่างมากนัก แต่ในบริเวณบ้านก็มีแสงไฟ ตรงถนนก็เช่นเดียวกัน “เจ้าซี! ซีใช่ไหม เจ้าซีกลับมาใช่ไหม”

ไม่มีเสียงตอบกลับ ทุกอย่างยังคงเงียบ

“ซี...ออกมาหาพี่ฟางสิ เจ้าซี!”

มีเสียงเคลื่อนไหวจากบ้านฝั่งขวา หญิงสาวหันขวับไปมอง หมายใจว่าจะพบน้องชายยืนอยู่ตรงนั้น...ยืนมองและยิ้มให้พร้อมเอ่ยคำทักทายเหมือนที่เคยเอ่ย ‘ผมกลับมาแล้วฟาง’

แต่ที่เธอเห็นผ่านเงาไม้ คือแมวจรเจ้าประจำที่กระโดดออกมาส่งเสียงร้องเหมียวๆ ขออาหาร เดินเข้ามาคลอเคลีย พันแข้งพันขาขอให้เทอาหารให้ หญิงสาวเข้าไปลูบหัวมัน ก่อนจะไปหยิบอาหารมาเทใส่ชามข้าว

“หายไปไหนมาตั้งหลายวัน” ให้ทั้งน้ำและอาหารแล้วก็มาลูบหัว “ถ้าไม่หิวก็ไม่แะมาหาเลยนะ”

แต่ก่อนฟารดาเป็นคนกลัวแมว เพราะเคยโดนแมวข่วนตอนเด็ก ยังทิ้งรอยแผลเป็นจางๆ ไว้ที่แขน แต่การที่กล้าเข้าไปลูบหัวแมวจรที่เธอเหมือนรับเลี้ยง ก็เพราะคิดถึงเด็กผู้ชายที่ชอบแมวมากคนหนึ่ง แต่เพราะแม่เอมิเป็นคนแพ้นิสต์ตัวในบ้านจึงเลี้ยงไม่ได้ แต่ทุกครั้งที่เจอแมว น้องชายตัวน้อยจะวิ่งเข้าไปเล่นด้วย ในกระเป๋าน้องชายจะมีอาหารเม็ดติดไปโรงเรียนด้วยเสมอ ยอมเจียดเงินค่าขนมของตัวเองไปซื้อขนมให้แมว

“จอนนี่...อยู่ตรงนั้นนานรึยัง เห็นน้องชายของฟางไหม เห็นเจ้าซีของฟางไหม”

พร้อมกับคำถามเบาๆ อย่างไม่จริงจังนั้น มีเสียงเคลื่อนไหวดังมาจากต้นไม้ริมรั้ว ฟาสว่างมากแล้ว บวกกับแสงไฟ ทำให้ฟารตามองเห็นร่างของผู้ชายตัวสูงโปร่งที่ป็นขึ้นต้นไม้แล้วไต่ไปตรงสันกำแพง ทำท่าจะกระโดดลงมา คราแรกตกใจนึกว่าเป็นโจรขโมย ทว่าก่อนที่เธอจะร้องให้ใครช่วยหรือทำอะไร เธอก็ทันเห็นหน้าผู้ชายคนนั้น

ซี...เจ้าซี? หญิงสาวรู้สึกเหมือนหัวใจหล่นวูบ

“เจ้าเหมียวบ้า” ดูเหมือนอีกฝ่ายจะยังไม่เห็นเจ้าของบ้านที่กำลังมีอาการเหมือนช็อกกระคนตกใจ “หลอกล่อให้ตามออกไปแล้วหายไปไหนก็ไม่รู้ คอยดูนะ จับได้จะมัดให้ฟุ้งตะ...”

ประโยคบางอย่างหงุดหงิดของคนที่อยู่บนสันกำแพงชะงักไป เมื่อ
ปรายตาไปเห็นคนที่ยืนนิ่งอยู่หน้าประตู

ฟาง?

แววตาเธอยามมองมาสะท้อนความตกใจ...พร้อมน้ำตาที่รินไหลผ่าน
แก้ม

เป็นซีจริงๆ ใช่ไหม พี่ไม่ได้ฝันไปใช่ไหม...เจ้าซีกลับมาแล้ว?

ฟารดาแทบไม่อยากจะเชื่อสิ่งที่เธอเห็น พยายามบอกตัวเองว่ามันเป็นภาพลวงตา จินตนาการของเธอเอง ผู้ชายที่เพิ่งกระโจนลงมาจาก
สันกำแพงไม่มีทางเป็นน้องชายของเธอ เขาอาจจะเป็นแค่คนหน้าเหมือน
เห็นผิวขาวใสเหมือนหยวกกล้วย ดวงตาเรียวแหลม ริมฝีปากบางแต่รูปทรง
ชัด ยิ่งเขาเดินเข้ามาใกล้ ยิ่งเห็นว่าเป็นผู้ชายที่ตัวสูงมาก เจ้าซีของเธอไม่น่า
จะตัวสูงได้ขนาดนี้ ต่อให้เจ้าเอี้ยกของบ้านพยายามดัดมนให้มาก แต่ก็ไม่มี
ทางสูงจนเธอต้องแหงนหน้าขึ้นมองอย่างตอนนั้น ตอนที่เขามายืนอยู่ตรงหน้า
ห่างไม่ถึงครึ่งช่วงแขน

ไม่ใช่หรรอกฟาง เจ้าซีไม่มีทางมาอยู่ตรงนี้

แปดปี...เวลาตั้งแต่ปี ไม่มีใครทนรอได้...ไม่มีใครทำได้!

ถ้าไม่อยากเสียใจผิดหวังก็เชื่อซะ...ว่าที่เห็นอยู่นี้เป็นคนอื่น

คนที่กำลังเอื้อมมือมาปัดน้ำตาให้เธอ...ไม่ใช่เจ้าซี...ของเธอ

“ฟาง...” เสียงเรียกดูต่างไป ซีของเธอเสียงไม่ได้ทุ้มต่ำขนาดนี้ “ผม
กลับมาแล้ว...กลับมาหาฟางแล้ว”

ถึงตอนนีฟารดาก็ยังไม่อยากเชื่อ เธอสบตาคนตรงหน้าไม่วาง มอง
ทั้งที่มองเห็นเขาไม่ชัด เพราะน้ำตาทำนัยน์ตาพร่ามัว เห็นเขาเป็นเพียงเงา
เลือนๆ แต่นั่นก็ยิ่งทำให้เธอสะอื้นแรง จดจำการเคลื่อนไหวและรอยยิ้มดีใจ
ของน้องได้ แม้จะไม่ชัด

“ผมคิดถึงฟางมากเลย ขอเจ้าซีกอดฟางหน่อยนะ”

สิ้นเสียงเธอก็ถูกรั้งตัวเข้าไปกอด นี่คือเจ้าชู้ของเธอจริงๆ แม้เขาจะตัวสูงขึ้นจนสายตาเธอมองไม่พ้นไหล่ แผ่นอกก็กว้างขึ้นจนเธอโอบได้ไม่รอบ

“แปดปี...นานมากรู้ไหมฟาง รู้ไหมผมคิดถึงฟางมาก เจ้าชู้คิดถึงฟางจัง”

อ้อมแขนกว้างนั้นกระชับแน่นขึ้นจนคนในอ้อมแขนรู้สึกถึงแรงรัด แต่มันก็ช่วยดึงสติเธอกลับมา สติที่ช่วยทำให้ตัวเธอมั่นใจว่านี่คือคนที่เธอคิดถึงจริงๆ

“เจ้าชู้กลับมาหาฟางแล้วใช่ไหม นี่คือความจริงใช่ไหม”

เสียงถามเจือส่ออื่นนั้นทำให้กนิชคลายอ้อมแขน จึงรู้ว่าหญิงสาวตรงหน้าตัวลั่น ดวงตาพร่าเลือนมองเขาอย่างไม่แน่ใจ

“ฟี่ฟาง...ไม่ได้ฝันไปใช่ไหม บอกฟี่ฟางซิเจ้าชู้...บอกว่าฟี่ไม่ได้ฝันปะ...”

จูบ...คือสิ่งที่กนิชทำหลังจากที่เอื้อมมือไปกุมสองแก้มของคนี่ร้องไห้ไม่หยุด ฟ่ำดาอึ้งไป น้ำตาที่รินไหลก่อนหน้านี้หยุดกะทันหันเพราะความตกใจ จูบนั้นแค่แตะเบาๆ ก่อนจะเน้นน้ำหนักริมฝีปากลงไป ไม่ได้เคลื่อนไหวใดๆ แต่แค่นั้นก็ทำเอาคนโดนจูบตัวชา หัวใจหล่นวูบ

ใช้ว่าพวกเขาจะไม่เคยจูบอย่างนี้ ตอนเป็นเด็ก พ่อแม่ก็สอนให้จูบแสดงความรักกัน แต่จูบเบาๆ บนแก้มข้าง ริมฝีปากข้าง หน้าผากข้าง แต่นั่นคือตอนเด็ก เทบจำไม่ได้แล้วว่าเธอและน้องไม่ได้จูบกันแบบนี้ตอนไหน น่าจะตอนน้องเริ่มโต จูบหลังจากนั้นที่พอจดจำได้คือเธอเป็นฝ่ายจูบน้องบนแก้ม หน้าผาก หรือไม่ก็กลางกระหม่อม ไม่เคยจูบปากแบบนี้...แบบที่อีกฝ่ายจูบเธออยู่

“เย้ ฟางหยุดร้องไห้แล้ว” คนเพ็งขโมยจูบฟี่สาวไปแก้มติเตียนทำตาใสใส เพราะเขารู้ว่าทำอีกฝ่ายซอกไปกับสัมผัสข้ามขั้นที่เขาทำ “ตอนเด็กๆ ฟางชอบทำแบบนี้ ชอบจูบlobberผม ผมเพิ่งมีโอกาสได้ลองทำบ้าง มันได้ผลนะ...อะไรครับ ทำไมทำหน้างง ผมจูบฟางไม่ได้เธอ...ผมทำผิดเธอ

ครับ”

เจ้าตัวร้ายทำหน้าเศร้า แสดงออกว่ารู้สึกเสียใจในสิ่งที่ทำ

“ผมขอโทษ...ขอโทษครับ”

“ปละ...เปล่าจะ พี่ไม่ได้ว่า ซี้ไม่ได้ทำอะไรผิดหรอกจ้ะ”

ท่าทางจะยกมือไหว้ของเจ้าตัวร้ายทำให้ฟาร์ดาเรียบปฏิเสธ เพราะไม่ชอบให้น้องชายเสียใจ ทาฐิไม่ว่านั่นคือการแสดงละครล้วนๆ เจ้าตัวร้ายไม่ได้รู้สึกผิดสักนิด แล้วก็ทำเนียนร้องเย่ดีใจ รีบรวบมือพี่สาวมากุมไว้ ก่อนจะดึงมาแนบแก้มตัวเองแสดงอาการอ่อนแอใจเวลาพี่สาวใจดีด้วย

“ดีจัง ผมนึกว่าผลทำให้ฟางไม่พอใจ ดีจังที่ฟางไม่โกรธผม”

“เจ้าซี้” ฟาร์ดาเป็นฝ่ายกุมแก้มน้องไว้ นิ่งมองดวงตาคู่นั้นที่เธอคิดถึง แล้วน้ำตาก็ทำท่าจะไหลอีกครั้ง “พี่ฟางคิดถึงเจ้าซี้มากรู้ไหม พี่ฟางดีใจมากที่เจ้าซี้กลับมา...กลับมาเป็นน้องชายที่น่ารักของพี่ฟาง”

เหมือนรอยยิ้มของเจ้าตัวร้ายจะหายไปบูนหนึ่ง แต่ก็แค่เสี้ยววินาที ก่อนที่เขาจะยิ้มกว้างอีกครั้ง รอยยิ้มที่สดใสและดูใสบริสุทธิ์อย่างที่ฟาร์ดาคุ้นเคย เธอไม่รู้เลยว่าในหัวเขาคิดอะไรอยู่ ประสพการณ์แปดปีที่ผ่านมาทำให้เขาได้เรียนรู้ว่า การสารภาพรักและพูดความจริงออกไปไม่ได้ทำอะไรดีขึ้น ถ้าอีกฝ่ายไม่เข้าใจและไม่พร้อมจะรับฟัง เขาจะไม่พูด แต่เขาจะแสดงออกให้เห็นแบบเนียนๆ จะดึงตัวผู้หญิงคนนี้เป็นของเขาให้ได้ โดยใช้คราบของน้องชายที่พี่รักมาเป็นตัวช่วย

“ซี้ตัวใหญ่ขึ้นมาก สูงขึ้นมากเลยรู้ไหม”

“ผมสูงขึ้นเหวอครับ”

ฟาร์ดาพยักหน้า เธอยิ้ม มองน้องแทบไม่วางตา

“คงใช่ครับ ที่แรกผมก็ตกใจนึกว่าฟางตัวหดสั้นลง ดูๆ ไป ผ่านไปแปดปีความสูงฟางไม่เพิ่มขึ้นเลยใช่ไหมเนี่ย เพราะมัวแต่บอกให้ผมกินนม แต่ตัวฟางไม่ยอมกินแน่ๆ เลยใช่ไหมครับ”

“ไครว่าละ พี่สูงขึ้นตั้ง...สามเซนต์”

“แสดงว่าตอนนี้ก็ร้อยห้าสิบ...เอ๊ย ร้อยหกสิบ โอ๊ยฟาง! ผมแค่พูด ผิดต้องตีเลยหรอ ผมเจ็บนะ” เขาร้องโวยวายพร้อมลูบแขน “ไม่เชื่อหรอ เนี่ยดูสิ แดงเลย” บอกพลงถกแขนเสื้อให้ดูตรงข้อมือที่ฟารดาเผลอต้ม ฟาดไป “เห็นไหม แดงเถิดเลย”

“ตายจริง พี่ฟางตีเบาๆ เองนะ”

ฟารดาไม่เคยชินกับกลล่อของจอมวายร้าย เพราะเจ้าชู้คนเดิมนั้นเป็นเด็กซื่อตรง แต่เมื่อเวลาผ่านไปเธอก็เริ่มสงสัย เธอแค่ฟาดเบาๆ ไม่มีทางเป็นรอยแดงได้ขนาดนี้ เธอทำหน้าขริมกลับไป ทำเอาคนโดนรู้ทัน หัวเราะกลบเกลื่อน

“ผมล้อเล่นครับ เมื่อก็ไปไล่จับแมวที่แอบเข้ามาในสวนบ้านฟาง ปีนรั้วออกไปแล้วแขนไปครูดกับกำแพงนะ”

“แมว? ซีนี่ไม่เปลี่ยนเลยนะ ยังเป็นทาสแมวเหมือนเดิม”

“แล้วก็ยังเป็นทาสฟางเหมือนเดิมด้วย”

เขาพูดเสียงดังฟังชัดอย่างที่เคยพูด แต่ทำไมฟารดากลับรู้สึกว่ามีบางอย่างเปลี่ยนไป แวต่ายามสบตาเธอก็ยังเป็นคนเดิม หรือเป็นเพราะเสียงทุ้มต่ำ เสียงของผู้ชายที่โตเป็นหนุ่ม ไม่ใช่เสียงแหลมเล็กอย่างที่เคยเป็น ทำให้เธอรู้สึกแปลกไป

“โอ้! นี่ไง เจ้าแมวตัวนี้แหละที่มาหลอกล่อให้ผมออกไป ทีแรกผมว่าจะแอบเซอร์ไพรส์ฟางตรงนี้ รอให้ฟางเปิดประตูออกมา เลยพลาดช่วงเวลาสำคัญเลย ผมควรจะยืนเปิดตัวรอฟางเท่าๆ หน้าประตู ไม่ใช่ให้ฟางเห็นผม ทำตัวเป็นลิงปีนกำแพง แย่ชะมัด”

เขาบ่นเสียงเซียวไม่พอใจ แต่ฟารดากลับยิ้มกว้าง มีความสุข

“มานี่เลยนะเจ้าเหมียว มาให้ทำโทษซะดีๆ”

ฟารดาองภาพผู้ชายตัวสูงๆ ที่เดินไปหาเจ้าเหมียวจนนี่ที่กินอาหารเม็ดอยู่ มันขู่ฟางไม่ยอมให้จับ

“อะไรกัน แกเป็นแมวประเภทไหน ไม่ยอมให้ฉันจับเนี่ย คิดว่าฉันนี่

พันเธอ เตี้ยวเถอะ เตี้ยวจะเจอดี”

“ทำแบบนั้นจอนนี่เขาไม่ให้อุ้มหรอก”

ฟารดาทำสิ่งที่ก้นธีประหลาดใจ เธอเดินเข้าไปหาจอนนี่ ลูบหัวมัน แล้วซ้อนตัวขึ้นมาอุ้ม ค่อยๆ ส่งให้คนอยากอุ้มแมวแต่แมวไม่ญาติดีด้วย

“รีบไปสิจ๊ะ”

“ฟางกล้าอุ้มแมวแล้วเธอ”

เมื่อฟารดาพยักหน้า รอยยิ้มใสๆ ก็ปรากฏบนใบหน้าคม

“นี่แมวที่ฟางเลี้ยงไว้เธอ”

“ไม่ใช่หรอกจ๊ะ จอนนี่เป็นแมวจร เขาไม่ยอมให้ใครเลี้ยงหรอก แต่จะแะมากินอาหารที่นั่นบ้าง คนที่นี้รักจอนนี่ทั้งนั้นแหละ”

“เป็นที่รักนะจอนนี่ เขาอยากเลี้ยงแก แต่แกไม่ยอมให้ถูกเลี้ยงเธอ”

ฟารดา Mong ภาพทาสแมวที่พูดกับแมวได้อย่างเป็นธรรมชาติด้วยรอยยิ้ม

“เราเลี้ยงแกได้นะ จะเลี้ยงให้ดีเลย อยู่บ้านเรา...ไม่เอาเธอ...ก็ได้
งั้นเราไปหาแมวตัวอื่นมาเลี้ยงก็ได้ อย่ามาเสียใจทีหลังล่ะ...อะไร ไม่ทำหน้า
เสียใจหน่อยเธอ...ฟางดูสิ จอนนี่มันเมินใส่ผม ไม่น่ารักเลย เตี้ยวผมจะ
ไปหาแมวมาเลี้ยงนะ...เราเลี้ยงแมวกันนะฟาง”

“เรา?”

“ใช่ เมื่อก่อนเราอยากเลี้ยงแมว แต่แม่เอมิแพ้ขนแมวกี่เลยเลี้ยง
ไม่ได้ แต่ตอนนี้เลี้ยงได้แล้ว ฟางก็ไม่กลัวแมวแล้วด้วย...นะ เลี้ยงกันนะ”
เขาเอ่ยอย่างคาดหวังเต็มที่ ในขณะที่อีกคนยังทำหน้างั้น “ฟางไม่ให้ผมเลี้ยง
เธอ ผมอยากเลี้ยงแมว...นะฟาง เราเลี้ยงแมวกัน”

คำว่า ‘เรา’ นั้นหมายความว่าเลี้ยงด้วยกัน...

เลี้ยงที่ไหน...ที่นี่? นั่นหมายความว่าชีจะมาอยู่ที่นี่กับเธอ...

แวบแรกที่คิดได้ ฟารดารู้สึกดีใจจนเพลื่อยิ้ม

ก่อนรอยยิ้มจะเลือนหายไป...

ต่อให้น้องกลับมาหาเธอ แต่เชื่อว่าเขาจะกลับมาใช้ชีวิตกับเธอได้อย่าง
เมื่อก่อน

๓

“เสร็จแล้วจะของโปรดซี ขอโทษที่ให้รอ...”

เสียงพูดชะงักไป เมื่อคนที่เพิ่งทำอาหารเสร็จโผล่หน้าออกมาจากห้องครัวพร้อมจานใส่แพนเค้กที่เพิ่งทอดจากกระทะ แล้วพบว่าคนที่อยู่ในห้องรับแขกนอนเหยียดยาวบนโซฟาหลับไปแล้ว คราแรกหญิงสาวจะเข้าไปปลุก แต่เมื่อเดินมาใกล้ เห็นหลับสนิทก็เปลี่ยนใจ เอาแพนเค้กเข้าไปเก็บ แล้วไปหยิบผ้ามาห่มให้น้องซึ่งนอนตะแคงข้าง ทำให้แขนข้างหนึ่งตก หญิงสาวค่อยๆ จับไหล่กึ่งกดกึ่งปลุกเบาๆ ให้อีกฝ่ายนอนหงาย คนหลับพลิกตัวตามท่าท่าเหมือนจะตื่นแต่ก็หลับต่อ ท่าทางบนริมฝีปากไม่ได้ศัพท์นั้นเรียกรอยยิ้มจากฟารดาอีกครั้ง ขณะที่เธอนึกย้อนกลับไปตอนที่คุยกันหน้าบ้าน

“ฟาง...เป็นอะไร ทำไมมองผมแล้วทำหน้าเศร้าด้วย ผมไม่ชอบให้ฟางทำหน้าแบบนี้ ไม่ดีใจที่ผมกลับมาเธอ...ตอนนี้ดูฟางสิ แปดปีนี่ไม่เปลี่ยนเลย ก็รู้ว่าว่ามีอะไร แต่พอลากี่สายหน้าปฏิเสธก่อนเลย ผมดีใจจริงๆ นะที่ได้กลับมา ผมจะมาอยู่กับฟาง ได้ไหม ฟางบอกว่าถ้าผมอายุยี่สิบสามก็คือโตเป็นผู้ใหญ่ ผมรอให้ตัวเองโตพอที่ฟางและคนรอบตัวฟางจะไม่ใช้คำ

ว่าเด็กมาตัดสินความคิดผม ผมนับวันรอ ผ่านวันเกิดก็บินตรงมาหาฟางเลย ไม่แหวะที่ไหน...เพื่อมาเจอฟางตามสัญญา'

แวบแรกนั้นฟารดาเห็นแววตาของกนิเปลี่ยนไป มันดูไม่คุ้นเคย ไม่ใช่แววตาของน้องชายที่รู้จัก มันมีความสุขแน่นอน ทำให้เธอรู้สึกเหมือนถูกทวงถามสัญญา และมีการข่มขู่อยู่ในนั้น แต่ก็แค่แวบเดียวจนอาจเป็นเธอที่คิดไปเอง เพราะเวลานี้แววตาของคนที่ยังอุ้มจอนนี้อยู่ก็เป็นอย่างที่เคยเป็น ดวงตาที่มีรอยยิ้มสดใสอย่างเมื่อแปดปีก่อน เป็นคนที่ไม่มีพิษมีภัยกับใคร เป็นคนที่ติดพี่ฟางที่สุด

‘ฮึ...’

คนถูกเรียกละสายตาจากแมวจอนนี่ที่เขาลูบหัวอยู่ รอฟังสิ่งที่เธออยากพูดอยากถาม ฟังอย่างตั้งใจ ไม่รีบเร่ง มีรอยยิ้มน้อยๆ ตรงมุมปาก คิ้วข้างหนึ่งยกขึ้นเล็กน้อย นั่นคือสิ่งที่ไม่เปลี่ยนไปเลยในสายตาฟารดา

‘สบายดีใช่ไหม ซึมมีความสุขดีใช่ไหม แปดปีที่ผ่านมาฮึเป็นยังไงบ้าง บอกพี่ฟางได้ไหม’

สีหน้าเปลี่ยนไปเล็กน้อยหลังได้ยินคำถาม นั่นคือสิ่งที่ฟารดารู้สึกได้ กิริยาหลุบตาลงต่ำหลังรู้คำถามคือการคิดคำตอบ...คิดเพื่อพูดความจริงหรือคิดหาคำพูดที่ควรพูดละ การพยักหน้าเพียงครั้งเดียวบอกอะไรไม่ได้ เพราะเป็นการเลี่ยงตอบ แต่เธอก็ไม่มีโอกาสตั้งคำถามใหม่เมื่ออีกฝ่ายตัดบท

‘ผมหิวแล้ว ฟางเข้าบ้านเถอะ ทำอะไรให้กินหน่อยครับ ผมอยากกินแพนเค้กร้อนๆ ผีมือฟาง’

มีคำถามมากมายที่เกิดขึ้นในหัวฟารดาเวลานี้ น้องมาอยู่ตรงนี้ได้ยังไง มาบ้านนี้ถูกได้อย่างไร ไปเอาที่อยู่บ้านเช่านี้มาจากไหน ทำไมอยู่ๆ จึงได้ปรากฏตัวขึ้น จากคำพูดก่อนหน้านี้ น้องบอกว่าบินตรงมาหาเธอเลย ถ้าอย่างนั้นทำไมของที่ติดตัวมาจึงมีแค่กระเป๋าใบเล็กๆ ที่เวลานี้ถูกทิ้งไว้บนพื้น หญิงสาวเอ๋อไม่ไปหยิบมันขึ้นเพื่อจะวางให้เรียบร้อย

เบาหวิวเลย นั่นบ่งบอกว่าในกระเป๋าไม่น่าใส่อะไรไว้มากมาย

น้องมาจากญี่ปุ่นไม่ใช่หรือ มาแต่ตัว...หรือแหวะพักที่อื่นก่อน
 อยากรู้...ว่าตลอดแปดปีที่ผ่านมาน้องอยู่อย่างไร

ใช้ชีวิตอยู่กับครอบครัวแบบไหน พวกเขาดีกับน้องไหม

นั่นคือสิ่งที่อยากรู้และห้วงมาโดยตลอด แต่ก็ไม่เคยได้คำตอบ ได้
 แต่พูดปลอบใจตัวเองไปวันๆ ไม่มีที่ไหนจะดีเท่าการได้กลับไปอยู่กับคนใน
 ครอบครัว แม้เธอคิดว่าน้องคือครอบครัว แต่สุดท้ายมันก็ไม่ใช่ นั่นเป็น
 สาเหตุที่ทำให้เธอและน้องถูกแยกจากกันทั้งที่มันคือสิ่งสุดท้ายที่เธออยากทำ
 แต่ก็ต้องทำเพราะเล็งเห็นปัญหาที่จะตามมา ปัญหาที่เด็กสิบเจ็ดในเวลานั้น
 มองไม่เห็นทางออกและบริหารจัดการ จึงเลือกจะปล่อยมือน้อง...ปล่อยมือที่
 เธอกุมอยู่ในเวลานี้

พี่ฟางขอโทษนะซี ถ้าย้อนเวลากลับไปได้ พี่ฟางจะไม่เลือกอย่างนั้น
 ไม่เลือกแก้ปัญหาโดยการให้ซีไปอยู่กับคนอื่น ไม่ใช่ทำเพื่อซี แต่พี่ทำเพื่อ
 ตัวเอง พี่ไม่อยากอยู่โดยไม่มีความสุขแล้ว กลับมาได้ไหม กลับมาเป็นพี่น้องกัน
 อย่างเมื่อก่อน มาเป็นครอบครัว ถึงไม่มีพ่อแม่แต่พวกเราจะมิกัน มีพี่ฟาง
 เจ้าซีเหมือนเดิม'

“ฟาง...”

เสียงเรียกทำให้คนที่ก้มหน้าปาดน้ำตาตกใจเล็กน้อย รีบปรับสีหน้า
 ยิ้มให้คนที่เพิ่งตื่น

“ร้องไห้เหรอ”

“เปล่าจ๊ะ แค่ฝุ่นเข้าตานะ พี่กำลังจะมาปลุกซีไปกินแพนเค้ก...”

ฟารดาชะงักไปเมื่อกนิฐลุกขึ้นนั่ง เอื้อมมือข้างหนึ่งมาประคองแก้ม
 เธอไว้ อึ้งมืออ่อนๆ ดูใหญ่ขึ้นกว่าเมื่อก่อนมาก ช่วงแขนก็ยาวขึ้น ซึ่งก็ไม่ใช่
 แปลก ผ่านมาแปดปีแล้ว เด็กชายกนิฐในวันก่อนโตขึ้นมาก เป็นชายหนุ่ม
 เป็นผู้ใหญ่ เขาไม่ใช่น้องซีตัวน้อยๆ ของเธอคนเดิม

“ซี?”

จูบ...เป็นอีกครั้งที่กนิฐแสดงออก จูบเบาๆ ที่ริมฝีปากพี่

จูบ...ที่คราวนี้ฟ้ารดาตกใจน้อยกว่าคราวแรก

จูบ...ที่คนจูบแสดงออกว่าเขาต้องการปลอบอีกฝ่ายจริงๆ

“ผมไม่เป็นไร ผมอยู่ได้ ฟางไม่ผิด ไม่มีใครผิด พวกเราแค่ยังเด็ก ที่ผ่านมาฟางอาจจะไม่รู้ว่าคุณอยู่ยังไง โตมาอย่างไร มันไม่สำคัญ สิ่งที่สำคัญคือช่วงเวลาต่อจากนี้ ผมกลับมาแล้ว มาทวงสัญญาของผมที่เคยบอก ฟางไว้...ถ้าผมทำได้ ฟางจะต้องเป็นของผม...ของผมคนเดียว!”

ฟ้ารดาอิงไปกับคำเน้นย้ำสุดท้าย ดีความสิ่งที่น้องจะบอก...

ไม่ใช่ว่าเพิ่งเคยได้ยินคำพูดแบบนี้เป็นครั้งแรก น้องเคยบอกไว้เมื่อแปดปีก่อน...บอกว่าเธอเป็นของเขาคนเดียว

แต่ทำไมพอเขาพูดซ้ำในวันนี้ เธอจึงรู้สึกต่างออกไป คิดว่ามันไม่น่าจะใช้คำพูดที่น้องชายตัวน้อยพูดกับพี่สาว

ถ้าไม่ใช่ใช้น้องชายเธอ คงคิดว่าเป็นคำพูดของผู้ชายคนหนึ่งที่จะประกาศความเป็นเจ้าของผู้หญิงที่เขารัก ผู้หญิงที่เขารักแบบคู่รัก แต่มันจะเป็นอย่างนั้นได้อย่างไร เธอคงแค่คิดไปเอง ช่องว่างแปดปีคงทำให้ผลลิดไปอย่างนั้น ไม่น่าจะมีอะไร น้องชายโตแล้ว น่าจะแยกแยะความรักของพี่น้องกับหนุ่มสาวได้แล้ว

“นี่ไป แสดงว่ารับรู้แล้วนะ ตกลงตามนี้ ผมชัดเจนแล้วนะ” เจ้าตัวร้ายยิ้มตีมันใส่อาการอึ้งของอีกฝ่ายอย่างเข้าข้างตัวเอง ขยับเข้าไปหอมแก้มพี่ชายขวาแล้วก็รีบชิง “ไหนแพนเค้กผม...แพนเค้กจ๋า ชีมาแล้ว มีที่แผ่นนะ ทำเป็นคอนโดให้ผมรีบล่า ว้าว...ต้องอย่างนี้สิฟาง จะกินไม่ให้เหลือสักชิ้นเลย!”

คืออะไร ฟ้ารดายกมือกุมสองแก้มที่เพิ่งถูกหอมไป

อะไรคือตกลงตามนี้ ผมชัดเจนแล้วว่าคือเรื่องไหน

“ฟาง กาแฟผมละ ผมไม่กินนมตอนเช้าแล้วนะ ผมจะเอากาแฟ”

เสียงโววายดังแว่วมาจากโต๊ะกินข้าว ทำให้หญิงสาวต้องสลัดเรื่องงๆ ออกจากหัว รีบตามน้องชายเข้าไป เห็นชายยืนกอดแพนเค้กเคียวหนุๆ

โดยไม่ได้ใช้ช้อนหรือส้อม ซึ่งเป็นกิจวัตรที่เจ้าซีของเธอก็จะไม่ทำ

“ไม่เอาหนะ ผมตัวสูงพอแล้ว ขอกาแฟดำเข้มๆ เลย...อย่าบอกว่าเด็กกินกาแฟไม่ดี ผมโตแล้ว...กินได้แล้ว”

ฟารดาเค้นเบาๆ ใส่คนที่ดักทาง แถมหัวเราะใส่เธอด้วย

“จ๋า เดี่ยวพี่ซิงให้ นั่งกินดีๆ สิสิ ย้ายกินแบบนั้น มันไม่เรียบร้อย”

ไม่บอกเปล่า ฟารดาขยับปรีเข้าไปบังคับให้ทำตาม แอ้งขึ้นแพนเค้กจากมือน้องกลับไปใส่จาน หยิบผ้ามาเช็ดมือที่เปื้อนให้ ทำอย่างที่เราทำกับเด็กตัวน้อยๆ ซึ่งเด็กตัวไม่น้อยคนนี้ก็ดูจะไม่ยอม ยังคงต่อต้าน บอกว่ากินแบบนี้สะดวกดี จนถูกพี่ตีมือแถมบีบจมูก

“ถ้าไม่ฟังพี่จะไม่ให้กินเลย ใช้ช้อนส้อม”

“อะไรกันฟาง” คนจะกินแบบเดิมโว้ยวายเมื่อจานแพนเค้กถูกยกหนีแล้วคนยกก็รู้ว่าถ้าไม่ทำตามจะเอาไปทิ้ง “โอเคๆ ใช้ช้อนส้อมก็ได้ วางลงนั่นแพนเค้กผม...นะ ขอผมเถอะ ผมหิวมากเลย”

พอได้สิ่งที่ต้องการก็ยิ้มกว้าง สองมือจับช้อนส้อม ยอมเป็นเด็กดีของพี่ฟางอย่างที่เคยเป็น

แล้วนั้นก็ทำให้คนเป็นพี่ลืมหืมตัว ก้มลงให้รางวัลเด็กน้อย

ก้มลงโอบไหล่เขา...พร้อมทั้งจูบที่กลางกระหม่อม

“เก่งคับ จักรอแป้นนะ เดี่ยวพี่ไปซิงกาแฟให้”

ในขณะที่คนถูกจูบยิ้มกริ่มมีความสุขกับสัมผัสที่ได้รับ คนพี่ก็ความรู้สึกซ่า เพิ่งมารู้ตัวเมื่อเข้าไปถึงห้องครัว

‘เมื่อไหร่ทำอะไร ฟาง’

คิดได้อย่างนั้นก็หัวร่ออ๊นผ่าว รู้สึกตกประหม่าแปลกๆ กับพฤติกรรมเคยชินที่ตัวเองทำ หวังว่าน้องจะไม่ได้คิดอะไร ด้วยความอยากรู้จึงแอบชะโงกหน้าไปดูคนที่กินแพนเค้กอยู่ด้วยท่าทางปกติ ออกแนวอารมณ์ดีด้วยซ้ำ ทำให้หญิงสาวถอนหายใจ ได้แต่พิมพ์ว่าคราวหน้าต้องระวังตัว

เจ้าซีโตเป็นหนุ่มแล้ว...จะทำอย่างนั้นไม่ได้

เป็นพี่ต้องระวังให้มากๆ เดี่ยวทำนองโกรธ
อย่าทำอะไรที่จะทำให้น้องรู้สึกไม่ดีนะฟาง!

“ต้องขอโทษอีกครั้งนะคะ”

กณิที่เพิ่งออกมาจากห้องน้ำเดินตามเสียงฟ้ารดาขึ้นไปชั้นสอง
ของบ้าน เข้าไปในห้องนอนที่เปิดประตูทิ้งไว้ จึงเห็นว่าหญิงสาวขึ้นมาเตรียม
ห้องให้เขา ชายหนุ่มไม่ได้เดินเข้าไปหา แต่หยุดรออยู่หน้าประตู มองไปที่
หญิงสาวที่กำลังคุยโทรศัพท์ด้วยความอยากรู้อยากเห็นว่าเป็นใคร

“ฝากขอโทษท่าน ผอ. ด้วยค่ะ ส่วนเรื่องเอกสารพรุ่งนี้ฟางจะเอาไป
ให้ตั้งแต่เช้า...ขอบคุณนะคะพี่นาง...ค่ะ...ถ้าไม่ใช่เรื่องนี้ฟางก็คงไม่กล้า
รบกวนนางนกะทันหันแบบนี้ค่ะ ไว้พรุ่งนี้เจอกันค่ะ”

“ไปลางาน? เพื่ออยู่กับเรา? ดีใจจัง ดีใจจ๊วย! ดีใจจัง!”

ใครบางคนแทบอยากกระโดดร้องเย้เมื่อเห็นพี่ให้ความสำคัญ แต่
ก่อนที่จะทำอย่างนั้นก็หันคิดเข้าข้างตัวเองได้อีกรอบ จึงชะงักไป

ว่าแต่...จะมาดีใจอะไรกับเรื่องแค่นี้เจ้าซี ฟางเป็นของแกอยู่แล้ว ต่อ
ไปแกก็จะให้ลาออกจากงาน เก็บฟางไว้คนเดียวอยู่แล้วนี่นา

ไม่เห็นจะต้องมาดีใจกับเรื่องแค่นี้เลย เพราะตอนนี้ฟางเป็นของแก!

“ฟาง...”

หลังวางสายฟ้ารดา ก็จะเปลี่ยนปลอกหมอนต่อทันที จึงยังไม่ทันเห็น
ว่าเจ้าตัวร้ายยืนมองอยู่ครู่ใหญ่แล้ว

“จะทำอะไร นี่ยังเข้าอยู่จะนอนแล้วเหอ อ้นมานอนกัน”

เมื่อคำว่อนนอนกันจบ กณิก็กระโจนเข้าไปหาพี่สาว ล้มลงไปบนเตียง
ด้วยกัน ความนุ่มฟูของที่นอนทำให้คนทั้งคู่เด็งตึง หมอนกระด้างกระดอน
คราแรกฟ้ารดาค่อนข้างตกใจ จะหันไปตำหนิคนที่ทำเธอใจหาย แต่เมื่อได้
สบตาคนที่คร่อมอยู่บนตัวเธอ ได้เห็นรอยยิ้มใสๆ ของคนที่เข้ามากอดเธอ
ไว้ ซุกหน้ากับไหล่ ทำท่าออดอ้อนเหมือนเจ้าซีตัวจู้ก็ทำให้เธอใจละลาย

พี่ฟางคนนี้ก็เป็นอย่างเคย พี่ฟางไม่เคยดู ‘เจ้าซี’ ได้เลย

‘ฟางอย่าไอน้องมากนักนะลูก ดูน้องบ้างก็ได้ เวลาเจ้าซีชน ฟางต้องดูน้องนะ’

‘ซีไม่ได้ชนอะไรนี่คะแม่ แล้วฟางไม่ชอบเวลาน้องทำหน้าเศร้า ฟางชอบให้ซียิ้ม น้องยิ้มแล้วโลกสดใส ซีเขาน่ารักนะคะแม่ ฟางใจไม่แข็งพอที่จะดูหรอก แล้วอีกอย่างนะ ซีเป็นเด็กดี แคบอกแค่คุยก็รู้แล้ว ไม่ต้องดูเขาหรอกคะ ใช้ไหมคะพ่อ’

‘คุณก็ต้องไปพุกหน้าสนับสนุนฟางเลยนะหน้ เพราะมีคุณกับพี่ฟางตามใจ เดียวเจ้าซีก็นิสัยเสียหรอก นิสัยเสียเหมือนแฝด...’

‘คุณ...’ อานนท์สะกิดเตือนหลังสายตาลูกสาว อีกฝ่ายจึงรู้ว่าหลุด ‘นิสัยเสียเหมือนใครคะแม่ แผลอะไรคะ’

‘แผลอะไรลูก แม่บอกว่านิสัยเสียเหมือนแม่ เพราะแม่โดนพ่อตามใจ’

‘ใช้ลูก พ่อสปอยล์แม่เอมิเกินไป บางทีแม่เอมิกี่จะดื้อ จนพ่อต้องเรียกเจ้าดื้อเอมิจัง’

‘เมื่อกี้ฟางได้ยินเป็นแผลจริงๆ นะ’

‘อย่ามาเบี่ยงประเด็น ทำตามที่แม่บอกด้วยนะฟาง อย่าตามใจเจ้าซีมาก เดียวน้องดื้อใส่ฟาง ไม่กลัวฟาง อย่าหาว่าแม่ไม่เตือนนะ’

‘ไม่หรอกคะ เจ้าซีของฟางไม่ดื้อหรอก เจ้าซีของฟางเป็นเด็กดี เด็กดีที่สุดในโลกเลยคะ’

เมื่อก่อนฟ้ารดาเชื่ออย่างนั้น ตอนนี้ก็ยิ่งเชื่อเช่นเดิม

ด้วยเหตุนี้เธอจึงยอมให้น้องนอนกอดอยู่อย่างนั้นครู่ใหญ่

“ซี...ปล่อยพี่ได้แล้ว ไม่ใช่เด็กแล้วจะมาอ้อนแบบนี้”

คนโดนขอให้ปล่อยส่ายหน้าดูดุติก มือที่โอบตัวเธอไว้ยังกระชับแน่น แถมบอกว่าจะนอนกอดเธอแบบนี้

“ถ้าจะนอนก็ปล่อยพี่ก่อน พี่จะได้เตรียมที่นอนให้ เจ้าซี...ปล่อยได้แล้ว พี่จะลูก!”

“ไม่เอา” พอพี่เสียงเข้มก็เปลี่ยนเป็นใช้เสียงสอง หรืออาจเรียกว่าเสียงสาม ลี ห้า ก็ได้เพราะมันดุ้งจิ้งเกินขนาดตัวและแรงที่ใช้ล็อกตัวพี่สาวไว้ “อย่าเดินลีฟาง ขอผมกอดหน่อย ผมคิดถึงฟาง แล้วก็คิดถึงแม่ด้วย ผมอยากกอดแม่ แต่แม่ไม่อยู่ด้วยแล้ว มีแค่ฟาง ผมแค่อยากกอดฟางแทนแม่ก็ได้แหละ”

ฟารดาจำได้ว่าตอนที่เสียแม่และพ่อไปกานธีเสียชีวิตไปพักใหญ่ น้องชายแทบไม่ยอมสื่อสารกับใคร หวาดผวาอุบัติเหตุ ฝันร้ายทุกครั้งที่หลับ เธอต้องอยู่ด้วย คอยกอดเป็นที่พึ่งทางใจให้น้อง ให้น้องได้กอดได้ซับไหล่ เธออย่างนี้น้องทำอยู่ในเวลานี้

“ไม่มีพ่อกับแม่แล้วนะฟาง ผมมีแค่ฟางคนเดียว”

ฟารดาลูบหลังน้องขณะยอมกอดตอบ มองข้ามความไม่เหมาะสม เพราะสัมผัสความเศร้าในใจอีกฝ่ายได้

“ผมไม่มีใครแล้วนะ ผมมีแค่ฟาง ถ้าฟางไม่ใจดีกับผม ผมก็ไม่เหลืออะไรแล้ว อย่าใจร้ายกับผมนักเลยฟาง...เจ้าชู้ต้องการฟางนะ”

คนถูกอ้อนไม่ได้พูดอะไรกลับไป แต่เธอทำอย่างที่เคย นั่นคือเอื้อมมือไปกุมท้ายทอยน้องไว้ ลูบปลอบเพื่อส่งสัมผัสสบอกไปว่า ‘พี่ฟาง’ ไม่เคยคิดจะใจร้ายกับ ‘เจ้าชู้’ พี่คนนี้ยังคงเป็นพี่สาวที่พร้อมจะโอบน้อมจนมักจะถูกคนรอบตัวเตือนเสมอ ทั้งเตือนเกมเอ็นดูและเตือนอย่างจริงจัง หนึ่งในคนที่จริงจังก็คือแม่เอมิของเธอ

“ไหนว่าโตแล้วไง ทำไมยังทำตัวซู้เหมือนเด็กอีก เจ้าชู้หนอเจ้าชู้”

ไม่ได้เปลี่ยนไปเลย แปดปีที่ผ่านมา นี่คือน้องชายที่น่ารักคนเดิมของเธออย่างแน่นอน แม้จะอายุมากขึ้น ตัวใหญ่กว่าเธอมาก สูงกว่าเธอเกือบฟุต แต่สุดท้ายใจก็ยังคงเป็นน้องชายตัวน้อยๆ คนเดิม

“ผมก็เป็นเด็กแค่งกับฟางคนเดียวนั่นแหละ”

“หือ?” ฟารดาได้ยินไม่ถนัด “เมื่อไหร่จะอะไรนะ”

“เปล่า...ฟาง ผมวงจ้ง ยังไงฟางก็ไม่ได้ไปทำงานแล้ว ขอนอนก่อน

นะ นอนกอดฟางไว้แบบนี้” คนถูกขอว่าจะแย่ง แต่ก็โดนเจ้าตัวร้ายชิงพูดก่อน “เมื่อคืนผมก็ไม่ได้นอน ใจเดียวกับเจ้าชีหน้อยนะฟาง”

ไม่ต้องรอให้อีกฝ่ายตอบ เจ้าชีตัวร้ายก็พลิกตัวไปนอนหนุนหมอน รังตัวฟางมากอดไว้ไม่ยอมปล่อย ในขณะที่อีกคนคอยระวังตัวตามประสาผู้หญิง

“นอนตื่นแล้วเราแวะไปหาพ่อแม่เนะ เอาดอกไม้ไปไหว้สุสานพ่อกับแม่ด้วยกันนะฟาง”

“จ๊ะ” เป็นอีกครั้งที่รอยยิ้มของกนกทำให้ฟ้ารดาใจอ่อน “ถ้าจะนอนก็นอนดีๆ ปล่อยพี่ก่อน เดี๋ยวพี่ใส่ปลอกหมอนให้เสร็จก่อน สัญญาว่าจะให้ชีกอดนอน...แทนหมอนข้าง”

“โอเค ฉันผมช่วยใส่ปลอกหมอนนะ” เมื่อพี่สาวพยักหน้าก็ติดตัวลูก “จริงๆ แล้วไม่ต้องเตรียมห้องนอนให้ผมก็ได้นะ ผมใช้ห้องนอนเดียวกับฟางก็ได้...ผมไม่ถือ” พูดแบบนี้ด้วยสีหน้ายิ้มๆ ทำตาใสใสคนที่ค่อนข้างให้เขา “แต่ฟางถือสินะ โห ตอนนั้นผมไม่ได้นอนตื่นแล้วนะ ไม่นอนกรนด้วย มีนอนกัดฟันนิดหน่อยเอง”

“ไม่ต้องพูดมาก ยังไงพี่ก็ไม่ยอมนอนห้องเดียวกับเราหรอก รีบใส่ปลอกหมอนเร็วเข้า มัวแต่พูด ง่วงไม่ใช่เหรอ”

“โอเค เรียบร้อยแล้ว” พูดเสร็จก็ตบหมอนเสียงดัง ทั้งตัวลงนอนแล้ว อาแซนรอให้พี่สาวทิ้งตัวลงนอนข้างๆ แต่อีกฝ่ายยังคงทำแค้น้มอง แล้วเอื้อมมือไปจับแก้มน้อง มองด้วยรอยยิ้มราวกับชดเชยช่วงเวลาที่ยาญไปถึงแปดปี “เขี้ยวไม่ให้นอนกอดเธอ...ก็ได้” ขึ้นเอาแบบนี้ก็ได้

‘เอาแบบนี้’ คือการขยับมานอนหนุนตักเธอแล้วดึงมือไปกุมไว้ ซึ่งหญิงสาวก็เต็มใจให้ทำอย่างนี้ดีกว่าให้ลงไปนอนเป็นหมอนข้าง แม้จะบอกว่าพี่น้อง แต่ถึงอย่างไรก็เป็นพี่น้องที่จากกันนานแปดปี แถมสุดท้ายคำว่าไม่ใช่พี่น้องห้องเดียวกันก็ยังผุดขึ้นมาในหัวเสมอ

“มองพี่ทำไม จะนอนก็นอนได้แล้ว ง่วงไม่ใช่เหรอ”

“ฟาง...” กณธิเรียกออย่างอ่อนโยน “ผมรักฟางนะ เจ้าซี้รักฟางมาก ๆ นะ ฟางรักเจ้าซี้ไหม”

ฟารดาสบตาคนที่หันตักเธอ คนที่มีสีหน้าจริงจังขึ้น
คนที่ยังเฝ้ารอคำตอบจากเธอ และเร่งรัดด้วยการบีบมือเธอ
“รักสิ พี่ฟางรักเจ้าซี้ พี่ฟางรักน้องชายคนนี้ของพี่ที่สุดเลย...รักที่สุดในโลก”

คำบอกรักที่ฟารดาคิดว่าจะทำให้น้องยิ้มได้ แต่กลายเป็นว่าอีกฝ่าย
ถอนหายใจใส่เธอดังๆ แล้วก็พลิกตัวนอนตะแคง หันหนีคนพี่ไปเสียดื้อๆ

ฟางนะฟาง! น่าหงุดหงิดที่สุด!

ผมไม่ได้อยากเป็นน้องซะหน่อย!

“ซี้...เป็นอะไรจ๊ะ งอนอะไรหนอ” ท่าทางอย่างนี้ฟารดาเดาได้ทันทีว่า
เธอคงพูดอะไรให้ไม่พอใจ แต่ด้วยความที่เป็นเด็กดี เด็กใจดี ทำให้ไม่
เอะอะวอยวายอะไร ได้แต่ทำอย่างที่ทำ ซึ่งเป็นท่าทางที่แสนจะน่ารักใน
สายตาเธอ จึงเข้าไปเหย่ เขี่ยแก้มยู่ๆ นั้นเล่น “เจ้าซี้จ๋า...น้องชายพี่ฟาง
งอนเธอคับ...ซี้คับ คุยกับพี่ฟางก่อนสิ อย่าเพิ่งนอน อ้าปากหาหนึ่งวงจริง
หรือแกล้ง่วงนะ...ซี้คับ”

“อย่ากวนได้ไหมฟาง ผมง่วงแล้ว จะนอน ห้ามกวนนะ” สุดท้ายก็
ต้องหันกลับมาลืมหามองคนที่เขานอนหันตัก ทำหน้ามึนใส่พร้อมคิดในใจ
ว่าตอนนี้เหนื่อย ยังไม่มีแรงพยศ ขอจิบสักตื่นก่อน เดี่ยวจะคิดบัญชีแบบ
ทบตันทบดอก “ผมง่วงจริงๆ นะ”

ถึงตอนนี้ฟารดาก็ยิ้มหวานให้ ใช้มือปิดปอยผมออกจากหน้าผากน้อง

“ฝันดีจ๊ะซี้” บอกพลางก้มลงจูบหน้าผากคนงอแง “ฝันดีนะคับเจ้าซี้”

ถึงตอนนี้คนจะหลับก็อมยิ้ม ร้องมือที่ประคองแก้มเขามากุมไว้ที่อก
กิริยาอย่างนี้ของเจ้าดีบอกฟารดาว่าอาการงอนเมื่อครู่หายไปแล้ว ครู่ต่อมา
คนนอนหันตักก็ผล็อยหลับไปอย่างเหนื่อยอ่อน โดยมีสายตาของคนที่รัก
เขามากเฝ้ามองอยู่ไม่ห่าง...มองเพื่อชดเชยวันเวลาที่หายไปถึงแปดปี

ขอใบนะซี...ขอใจที่กลับมาหาพี่ฟาง
 ขอใจที่ยังคงเป็นน้องชายที่น่ารักของพี่ฟาง
 พี่สัญญาว่าจะเป็นพี่สาวคนดีคนเดิมของซีเช่นกันจ๊ะ

แม่ขา...ซีโตขึ้นแล้วเหมือนแม่มาก

ฟารดาารู้สึกอย่างนั้นเมื่อได้จ้องมองคนที่นอนหนุนตักเธออย่างพิถีพิถัน โดยไม่ต้องกลัวอีกฝ่ายจะตื่นขึ้นมาเห็นว่าเธอมองอยู่ ภาพจำในหัวเธอคือ กนิธีเป็นผู้ชายตัวบางๆ ต่างจากเธอไม่มาก เขาไม่ได้ตัวเล็ก แต่ไม่ใช่คนโหลกว้างอย่างตอนนี้ อาจเพราะตอนนั้นยังไม่โตเต็มที่ การที่เป็นผู้ชายหุ่นไม่ต่างจากเด็กผู้หญิง แก้มผิวนวล ใบหน้าเล็ก ยิ่งทำให้โดนล้อ หาวว่าไม่ใช่ผู้ชายเต็มตัวบ้าง หาวว่าติดพี่สาวจนเป็นตุ๊ดเป็นแต้วบ้าง บวกกับเป็นผู้ชายสุภาพเรียบร้อยยิ่งไปอีกใหญ่

‘ไม่ต้องคิดมากหรอกซี ความเป็นลูกผู้ชายไม่ได้อยู่ที่การทำตัวห้าวๆ พุดห้วนๆ ทำตัวห้าวๆ สะท้อนอยู่ ผู้ชายก็มีหลายแบบ ดูอย่างพ่อเรสิ พ่อคนที่วันๆ ก็ใส่แต่ผ้ากันเปื้อน ทำงานบ้าน ไม่เคยพุดคำหยาบหรือสบถให้เราได้ยินเลย ซีคิดว่าพ่อคนที่ไม่ใช่ลูกผู้ชายรีเปล่าละ...เห็นไหม ซีเป็นลูกพ่อคนที่ แปลกอะไรที่ซีจะเหมือนพ่อ’

‘แต่ผู้หญิงเขาไม่ชอบคนอย่างพ่อคนที่ไม่ใช่เธอฟาง เขาชอบนักกีฬา ชอบผู้ชายเท่าๆ อย่างพี่อาร์ทเขาก็นักบาส ยังเป็นประธานนักเรียนอีกสาวๆ ทุกคนก็ชอบเขาไม่ใช่เธอฟาง...อะไร พักหน้านี้รวมถึงฟางด้วยเธอแล้วทำไมไม่รับดอกไม้ว่าเลนไหนที่เขาให้ละ ทำเป็นฟอร์ม ที่แก้กดีใจให้หมดละที่พี่อาร์ทมาชอบฟาง’

‘ดีใจสิ’ ตอบไปอย่างนั้นก็ได้เห็นอาการหน้าหงิกของเจ้าซี คนที่เธอรู้ว่าห่วงพี่สาวคนนั้นมาก ‘แต่ดีใจได้ไม่ถึงเสียที่ได้การดอวยพรจากซีหรือคนะที่บอกว่าดีใจเรื่องพี่อาร์ทก็เพราะรู้สึกว่าคุณชอบดีกว่าคนเกลียด แล้วถ้าชอบที่ชีว่าหมายถึงชอบแบบคู่รัก เป็นแฟนกัน พี่ไม่ได้ชอบพี่อาร์ทแบบนั้น เรา

เด็กเกินไปที่จะมาคิดเรื่องพวกนี้ แล้วทำไมอยู่ๆ ซึมาคุยกับพี่เรื่องนี้ คุยแบบจริงจังด้วย...หรือว่าตอนนี้ซึมีความรัก ไปรักใครล่ะ'

'ไม่ได้รักใครหรอก ก็วเลนไทน์ เขาก็คุยกันเรื่องความรักไม่ใช่เหรอ ฟาง ทำไมต้องล้อผม'

'ไม่ได้ล้อ ถ้าซึจะมีความรักพี่ฟางก็โอเคนะ ว่าแต่คนนั้นเป็นใคร น้องก๊วงคนนั้นโหดไป ซึไม่น่าจะชอบ งั้นน้องออย น้องหญิง...หรือไมก๊วน้องไบเตย'

'ไม่ใช่ใครทั้งนั้นแหละ พวกเขาไม่มาชอบคนแบบผมหรอกน่า เขาชอบคนอย่างพี่อาร์ทโน่น ผู้หญิงทุกคนก็ชอบผู้ชายแข็งแรง มาดแมนอย่างพี่อาร์ทกันทั้งนั้นไม่ใช่เหรอ คนอย่างผมจะมีใครมาชอบล่ะ'

'อิม...ก็พี่ไ้ พี่ฟางไม่ได้ชอบคนอย่างพี่อาร์ทนะ พี่ชอบคนอย่างพ่อนนท์ คนอย่างซึของพี่ ผู้ชายแบบนี้น่ารักจะตาย ใจดี อบอุ่น ฟังพาได้จริงใจ ผู้หญิงส่วนใหญ่ชอบคนแบบนี้กันทั้งนั้นแหละ'

'ไม่จริงหรอก อย่างมาพูดปลอบใจผมเลย ไม่เห็นจะมีคนมาชอบผม'

'อย่างน้อยก็มีแม่เอมิกับพี่ฟางไ้ หรือว่ายังไม่พอ ซึอยากให้คุณชอบอีกเหรอ คนไหนนะ...น้อง...'

'ไม่มีน้องอะไรทั้งนั้นแหละฟาง ไม่ต้องยืม ผมนะ แค่ว่ากับแม่เอมิชอบผม ผมก็โอเคแล้ว โดยเฉพาะฟาง ถ้าฟางชอบผม ผมก็ไม่สนใครแล้ว'

'ปากหวานนะเจ้าซึ ทำเป็นพูดดีไปเถอะ เดี่ยวโตขึ้นซึร้านจะลืมพี่สนใจแต่สาวๆ น่ารักๆ ไม่สนใจพี่'

'ไม่มีวันนั้นซะหรอก ผมจะไม่สนใจใครนอกจากฟางอยู่แล้ว...ไม่เชื่อก็คอยดู'

พ่อขามแม่ขา ตอนนี้เจ้าซึของพวกเราโตเป็นหนุ่มแล้วนะคะ แปดปีฟางไม่รู้ว่ามีชีวิตยังไง จะโตมาเป็นผู้ชายแบบไหน แต่พอได้เจอ แม้จะเพียงแค่ช่วงเวลาสั้นๆ ฟางก็มั่นใจว่า เจ้าซึของพวกเราเติบโตมาเป็นคนอย่างที่พวกเราหวังให้เป็น...เป็นคนอ่อนโยน น่ารัก และสดใส...เป็นคนที่ทำให้

พวกเราเยี่ยมตามได้เสมอ น้องไม่ได้เป็นคนอย่างที่แม่เอมิต้องเป็นห่วง ไม่ได้เป็นคนนิสัยร้ายกาจเพราะถูกฟางตามใจ

‘แม่พูดจริงๆ นะฟาง อย่าตามใจน้องมาก ฟางอย่าสปอยล์น้องจนเคยตัว อย่าทำทุกอย่างให้ อย่าเอาแต่ใจ แม่ไม่อยากจะให้น้องเป็นอย่าง... หลานแม่ที่อยู่ญี่ปุ่น เขาถูกรอปรครัวเลี้ยงมาอย่างตามใจ เลี้ยงเป็นคุณชาย มีทุกคนทำทุกอย่างให้ โตเท่าเจ้าชីของเราแต่นิสัยไม่ดีมากๆ เป็นคนร้ายกาจ ถ้าโดนขัดใจจะโมโหร้ายมาก แม่ไม่อยากจะให้น้องเป็นแบบนั้น’

ฟารดาสัมผัสได้ว่าแม่เอมิตัวนี้มากจนคิดว่าห่วงเกินเหตุ นั่นเพราะฟารดาไม่รู้ว่าที่เอมิตัวนี้ เนื่องจากเธอไม่อยากจะให้กนิเป็นเหมือนพี่ชายฝาแฝด แม่ไม่ได้บอกลูกเรื่องนี้แต่ก็พอได้ข่าวแฝดคนที่มาบ้าง ได้รู้ว่าซาคาอิถูกปู่ตามใจจนกลายเป็นเด็กนิสัยไม่น่ารัก ร้ายกาจ

ด้วยความเป็นแฝด มีพื้นฐานหลายอย่างเหมือนกัน ยิ่งทำให้เอมิตัวนี้ ห่วงไม่ได้ว่าเด็กอ่อนโยนคนนี้จะไปเหมือนพี่ชาย แต่แม่จะห่วงลูกชายคนโตอย่างไรก็ทำอะไรไม่ได้ มีแค่ลูกชายคนเล็กเท่านั้นที่พอจะดูแลได้ ชดเชยชดใช้กันไป เพื่อไม่ให้โทษตัวเองมากเกินไปว่าไม่น่าปล่อยลูกให้คนอื่นดูแล น่าจะพยายามมากกว่านี้ที่จะให้ลูกแฝดได้อยู่ด้วยกัน นั่นเป็นหนึ่งในเหตุผลที่เอมิตัวนี้เลี้ยงฟารดาและกนิให้สนิทและรักกันมากๆ

‘แม่ไม่อยากจะให้ชียเป็นเด็กเอาแต่ใจ ไม่เห็นหัวคนอื่น ไม่อยากให้เจ้าชียเป็นแบบนั้น’

‘ไม่หรอกค่ะ ซื่ออ่อนโยน เขาไม่ทำตัวร้ายกาจใส่ใครหรอกค่ะ’

ฟารดามั่นใจอย่างนั้น เธอเชื่อว่าคนอ่อนโยนอย่างกนิไม่มีทางเป็นอย่างนั้น กระทั่งตอนนี้เธอยังมั่นใจ แม้จะมีหลายอย่างที่ดูเปลี่ยนไปบ้าง แต่เจ้าชียยังเป็นเจ้าชียคนเดิม ยังคงเป็นเจ้าชียจอมซี้เซ ถ้าหลับแล้ว ต่อให้แผ่นดินไหวก็ไม่ตื่น แต่กระนั้นหญิงสาวก็ยังขยับตัวแผ่วเบาเมื่อหยิบหมอนมาสอดใ้หน้าชายหนุ่มแทนตักเธอ จัดทำให้นอนสบาย ห่มผ้าให้อย่างอาหารปล่อยให้น้องชายได้พักผ่อน แล้วเดินลงมาเพื่อทำงานบ้านที่ค้างไว้ต่อ

ทว่ายังไม่ทันได้ทำอะไรไปรษณีย์ก็มาส่งของ เธอออกไปรับ ยังไม่ทันได้กลับเข้าบ้าน เพื่อนบ้านที่เพิ่งกลับมาจากส่งลูกๆ ที่โรงเรียนก็กวักมือเรียกก่อน

“น้องฟางๆ เดี่ยวก่อนค่ะ คอยกันก่อน อย่าเพิ่งเข้าไป” เพ็ญศรีรับลงจากรถจนไม่ทันได้บิดประตูและดับเครื่อง พอเรียกแล้วฟ้ารดาหยุดรถจึงกลับไปดับเครื่องยนต์ แล้วก็วิ่งกึ่งเดินมาเกาะรั้วบ้าน โดยมีฟ้ารดาเดินเข้าไปหา

“อ๊ัย เหนื่อยๆ นี่วันนี้น้องฟางไม่ไปสอนหรรคะ มีธุระหรือ ธุระกับหนุ่มหล่อซะด้วย แต่อย่าว่าอย่างนั้นอย่างนี้เลยนะค่ะ บ้านพี่มีเด็กเล็กๆ จะทำอะไรก็อย่าทำให้ระวังหน่อยค่ะ”

“ทำอะไร?” ฟ้ารดาสงสัย แต่เมื่อนึกไปว่าเมื่อเช้าเธอโดนจูบก็ใจหายวาบ “คือว่าเรื่องนั้น...”

“โอ้ อย่าเข้าใจผิด พี่ไม่ได้ตำหนินะค่ะ พี่เข้าใจ หนุ่มสาวนะเนอะ เจอกันก็ต้องจูบหักทาย แต่ว่า...ก็อย่างที่บอก บ้านพี่มีเด็ก ระวังให้หน่อยนะค่ะ น้องฟางก็เป็นครูด้วยค่ะ คนอื่นมาเห็นเข้ามันไม่ดี พี่เตือนเพราะห่วงดีนะค่ะ”

ฟ้ารดาอยากอธิบาย แต่อีกฝ่ายไม่เว้นช่วงให้พูดแทรกเลย

“ว่าแต่คนนี้เป็นใครคะ ทำมาหากินอะไร ดูน้องฟางจะรักนะค่ะ ปกติกับหนุ่มคนอื่นไม่เคยเห็นให้เข้าถึงเนื้อตัวแบบนี้ คนนี้ทำทางจะเป็นตัวจริงใช่ไหมคะ พี่เห็นแวบๆ หล่อเชียว ตัวสูงมาก ผิวก็ขาว ไม่แปลกที่น้องฟางจะรักจะหลง ดูอ่อนกว่าคนอื่นๆ นะค่ะ แค่นี้ก็สดชื่น...ไม่ต้องอายค่ะ พี่เข้าใจ”

ฟ้ารดา รอจนอีกฝ่ายพูดจบจึงได้บอก “คนนี้เป็นน้องชายฟางค่ะ น้องซี”

“น้อง?” ทำหน้าบ่งบอกว่าไม่ยากเชื่อ พี่น้องที่ไหนจะกอดกันกลมอย่างนั้น บรรยาการที่หล่อเห็นเมื่อเช้าก็ไม่ได้บอกสักนิดว่าเป็นพี่น้อง ดู

อย่างไรก็เป็นคู่รักที่เพิ่งเจอกัน คิดถึงกันมาก “พี่ไม่เคยได้ยินว่าน้องฟางมีน้องชายด้วย คุณพี่เขาไม่เห็นเคยพูดถึง ไม่เคยเห็นมาที่บ้านนี้ด้วยนี่ ใช่มั้ยคะ หรือว่าพี่พลาดอะไร”

“ไม่เคยมาค่ะ ซอยอยู่ที่ญี่ปุ่น เพิ่งมาถึงเมื่อเช้า”

“แนะนำให้พี่รู้จักหน่อยสิคะ นะๆ แนะนำให้พี่รู้จักหน่อย พี่อยาก...” เพ็ญศรีคงชักใช้เอาความกระจำงต่อ ถ้าที่หน้าบ้านฟารดาไม่มีเสียงกริ่งดังขึ้น “ใครมานะ คราวนี้สองคนด้วย หนุ่มหล่ออีกแล้ว แต่งสูทดูดีเชียว... อย่าบอกนะว่าน้องชายน้องฟางอีก แต่สองคนนั้นน่าจะเป็นพี่ชาย ถ้าใช่ก็ครอบครัวน้องฟางหน้าตาดีทุกคนเลยนะคะ”

“ไม่ใช่ค่ะ ไม่ใช่ญาติฟางหรอกค่ะ” ฟารดา Mong ไปหน้าบ้าน ก่อนจะหันกลับมาหาเพื่อนบ้านผู้ใคร่รู้ “ฟางขอตัวไปดูก่อนนะคะ”

“ค่ะ ไรเดี๋ยวมายุกันใหม่นะคะ อย่าลืมแนะนำให้พี่รู้จักน้องชินะคะ พี่อยากรู้จักมาก!”

“สวัสดีครับ คุณฟาง” ผู้ชายที่ดูอายุน้อยกว่าทักทายสาวเจ้าของบ้าน ซึ่งรู้สึกประหลาดใจว่าทำไมทั้งคู่อีกชื่อเธอ “ผมชื่อนารูโตะ ส่วนนี้พี่โทชิโอะ เราเป็น...” ชายหนุ่มคนเดิมเหมือนจะแนะนำตัวเอง แต่ก็หยุดกะทันหัน เบือนหน้ากลับไปหาคนที่มาด้วยกัน “เราควรแนะนำตัวว่าเป็นใครดีพี่... การ์ด หรือคนรู้จัก หรือ...”

ฟารดาอมยิ้ม เมื่อเห็นคนที่ชื่อโทชิโอะส่ายหน้าให้คนชื่อนารูโตะซึ่งยิ้มแห้งๆ ถอยหลังออกไป ปล่อยให้คนที่ดูสุขุมกว่าก้าวออกมาเป็นฝ่ายแนะนำตัวกับหญิงสาวที่พวกเขาแสดงออกด้วยอย่างสุภาพ

“สวัสดีครับ พวกผมเป็นคนที่ท่านพ่อของซาคาอิซังส่งมาดูแลความปลอดภัยให้ซาคาอิซังครับ” จะมีคนประเภทไหนกันที่ใช้คำว่า ‘ท่านพ่อ’ แทนที่จะใช้คำว่าพ่อหรือคุณพ่อ “พวกเราได้รับมอบหมายให้มาช่วยอำนวยความสะดวกทุกเรื่องให้ซาคาอิซังตอนอยู่เมืองไทยครับ”

“ซาคาอิซัง?” ฟารดาไม่คุ้นชื่อนี้ แต่จากรูปการณ์ทำให้เธอลองเดาเรื่องราว “หมายถึงชีเฮรอะคะ”

“ครับ คุณชี” นึกได้ว่าหญิงสาวคงรู้จักชายหนุ่มในชื่อนี้ “เมื่อคืนพวกผมมาส่งคุณชีแล้วรอบหนึ่ง แต่โดนไล่กลับไปก่อน แล้วกำชับว่าไม่ให้มาทรมานจริงๆ ก็ตั้งใจทำตามคำสั่งนะครับ จะไม่ทรมานจนกว่าคุณชีจะเรียกตัว แต่บังเอิญว่าท่านพ่อของคุณชียากคุยสายด้วย ท่านพยายามโทร. หาแล้ว แต่เหมือนคุณชีจะปิดเครื่อง ท่านเลยมาเล่นพวกผม...พวกผมเลยต้องเสี่ยงทายมาทรมาน เสี่ยงจะโดนคุณชีเล่นงาน...ไม่ทราบว่าคุณชียู่นบ้านใช้ไหมครับ ปรบกวณคุณฟางช่วยบอกให้ด้วยจะได้ไหมครับ”

“ชียู่นบ้าน แต่เพิ่งหลับไปละ” คำตอบนั้นทำเอาสองหนุ่มหน้าเครียด “งั้นเชิญเข้ามาในบ้านก่อนสิคะ เดี่ยวฟางไปปลุกชีมาให้”

ฟารดาสังเกตเห็นว่าผู้ชายทั้งสองคนดูสุภาพและเป็นมิตรจึงเปิดประตูให้ แต่ทั้งคู่ก็เกรงใจ บอกว่าไม่เป็นไร รออยู่ในรถข้างนอกก็ได้

“เข้ามาเถอะละ ถ้าพวกคุณเป็นคนรู้จักชี ฟางก็อยากคุยด้วยละ ฟางอยากรู้เรื่องราวของชีตอนเขาไปอยู่ที่ญี่ปุ่น”

คำพูดนั้นทำให้โทชิโอะและนารูโตะเป็นหน้าสับสนตากัน แวตามีคำถาม แต่ยังไม่ทันได้พูดอะไรต่อ ทั้งคู่ก็เลิบบไปเห็นพี่หญิงที่พยายามชะเง้อมองพวกเขาสลับกับเงี่ยหูฟังบทสนทนา ส่งผลให้ฟารดาหันมองตามสายตาทั้งคู่ไป ไม่รู้จะทำอย่างไรนอกจากยิ้มแห้งๆ

“พี่เพ็ญเพื่อนบ้านฟางเองละ เธอจะดู...แปลกๆ หน่อยนะคะ แต่ก็ไม่มีพิษมีภัยอะไรหรอกคะ”

“คุณฟางรำคาญไหมครับ” นารูโตะเป็นฝ่ายถามอย่างไม่อ้อมค้อม ซึ่งหญิงสาวก็รีบส่ายหน้าปฏิเสธ “แต่ผมว่าซาคาอิซังเจอแบบนี้รำคาญแน่ๆ”

“ชีนะเหรอะคะจะรำคาญ” เป็นอีกครั้งที่คำถามของฟารดาทำให้สองหนุ่มเป็นหน้าสับสนตากัน พวกเขาหันกลับมาพยักหน้า “ไม่เหรอะคะ ชีไม่ค่อยอะไรกับใคร ถ้าไม่ขนาดจูโจมเข้าถึงเนื้อถึงตัว พี่เพ็ญจะดูอยากรู้ อยากเห็น

หน้อย แต่ก็ไม่น่าจะใช้คนที่ทำให้ชีราคามิได้หรอกค่ะ”

อย่างน้อยคนที่เธอรู้จักก็เป็นอย่างนั้น แต่สายตาของบอดี้การ์ดทั้งสองเริ่มทำให้เธอไม่แน่ใจแล้วเกิดคำถามมากมายขึ้นในหัว ทำไมพ่อของน้องชายต้องส่งบอดี้การ์ดมาดูแลถึงสองคน ที่ผ่านมามีข้อมูลเกี่ยวกับตัวน้องชายเลย นี่อาจเป็นโอกาสที่จะได้รู้

“ช่วยเล่าเรื่องซีให้ฟังฟังหน้อยได้ไหมคะ อาจจะฟังดูแปลกๆ ที่พี่สาวอย่างฟางไม่รู้อะไรเกี่ยวกับน้องชายเลย แต่ฟางก็ไม่รู้อะไรเกี่ยวกับครอบครัวซีที่ญี่ปุ่นเลย รู้แค่ตอนแรกๆ คนที่มารับตัวซีไปส่งข่าวมาว่าซีสบายดี มีชีวิตใหม่ที่ดี ไม่ให้ฟางเป็นห่วง”

เป็นอีกครั้งที่ฟารดาเห็นคนทั้งสองสบตากันแล้วหันมามองเธอ

“พวกคุณอาจจะมองว่าฟางเป็นพี่สาวที่แย่ แต่ก็ช่วยเล่าเรื่องซีให้ฟางฟังเถอะนะคะ ขอร้องล่ะค่ะ”

ฟารดาจะยกมือไหว้ แต่โทคิโอะห้ามไว้ เขาพยักหน้า นารูโตะก็เช่นเดียวกัน ทำให้เธอยิ้มกว้าง

“ขอบคุณนะคะ งั้นเชิญเข้าบ้านก่อนค่ะ...เชิญค่ะ”

“ขอรบกวนด้วยนะคะ”

ทั้งสองหนุ่มพูดแทบจะเป็นเสียงเดียวกัน พร้อมโค้งตัวทำให้เจ้าบ้านทั้งคู่พยายามมองข้ามสายตาใคร่รู้ของเพ็ญศรีที่แทบจะหลุดรั้วเข้ามาดู แต่เหมือนยังไม่กล้ามาก แต่ถ้าไม่มีคนอื่นเห็นก็ไม่แน่ อาจจะแอบเข้ามาฟังก็เป็นได้ ถ้าเป็นอย่างนั้นหล่อนคงได้เจอดีแน่ เพราะทั้งสองคนก็คงไม่ปล่อยให้ทำขนาดนั้น

“มีอะไรหรือนารูโตะ” โทคิโอะถามเมื่อเห็นสายตาของรุ่นน้องให้ความสนใจตุ๊กตาที่บอร์ดหน้าประตู คำถามนั้นทำให้ฟารดาตอบฟังคำตอบเช่นเดียวกัน “แกชอบตุ๊กตาแบบนี้ด้วยเหรอ นึกว่าชอบแต่พวกหุ่นยนต์หรือตุ๊กตាយาง”

คำพูดนั้นทำเอาคนน้องผงะ ก่อนจะส่ายหน้าระอารุ่นพี่ซึ่งรีบค้อม

ศีรษะให้ฟารดา ขอโทษที่ลืมตัวเล่นมุกแบบนี้ออกไป

“ผมว่าเคยเห็นแบบนี้มาก่อน บอร์ดสองบอร์ด ห้อยอยู่ข้างประตูและหน้าประตู มีตุ๊กตาสีตัว” นารูโตะบอกโทคิโอะ ก่อนจะหันไปหาฟารดา “สองตัวที่ประตูคือคุณฟางกับซาคาอิซังใช่ไหมครับ แล้วสองตัวที่บอร์ดข้างประตูคงเป็นคุณพ่อกับคุณแม่พวกคุณ”

ฟารดาพยักหน้า รอฟังสิ่งที่นารูโตะจะบอกพร้อมกับโทคิโอะ

“ผมเคยเห็นแบบนี้ที่บ้านซาคาอิซัง”

“บ้านหลังไหน ซาคาอิซังมีบ้านไม่รู้ก็หลัง”

“เดี๋ยวนะ ผมมีรูป...ถ่ายเมื่อสักสามสี่ปีก่อนได้” นารูโตะเปิดโทรศัพท์ขึ้นมาดู “คงต้องหาค้นหาหน่อย อาจจะต้องโหลดจากคลาวด์ เข้าไปข้างในก่อนก็ได้ครับ”

ฟารดาเชิญคนทั้งสองเข้ามานั่งในห้องรับแขก ถ้ามั้งคู่ความต้องการน้ำอะไร แต่ฝ่ายนั้นปฏิเสธว่ารับกันมาแล้ว ไม่นานนารูโตะก็เจอภาพที่หาโทคิโอะดูก่อน แล้วก็พยักหน้าเหมือนรู้แล้วว่าบ้านหลังไหน จากนั้นโทรศัพท์ก็ถูกส่งมาให้ฟารดา

“นี่มัน...” เมื่อเธอเห็นรูปก็ตัวเย็นเฉียบ น้ำตาลออบ่า “นี่มันบ้าน... บ้านเรา... ไม่ใช่สิ บ้านนี้อยู่ที่ญี่ปุ่นหรือคะ... นั่นก็ไม่ใช่บ้านเรา เป็นบ้านที่เหมือนบ้านที่ฟางกับซาคาอิซังอยู่กับพ่อแม่... เหมือนมาก”

ต้องคิดถึงขนาดไหน จึงได้ทำบ้านแบบนี้ขึ้น...

ถ้าคิดถึงขนาดนั้น ทำไมไม่ติดต่อมา...

การกลับมาหาเธอมันคงง่ายกว่าไม่ใช่หรือ...

หรือเพราะคำทำนายของเธอ...น้องจึงต้องกลับมาในวันนี้

“ซาคาอิซังพูดกับผมเสมอว่าคิดถึงคนที่เมืองไทย คิดถึงบ้าน แต่กลับไปไม่ได้จนกว่าจะครบแปดปี ก็เลยสร้างบ้านหลังนี้ขึ้น สร้างเหมือนหลังเดิมที่เคยอยู่” นารูโตะบอกสิ่งที่รู้

“ผมถามว่าทำไมต้องแปดปีก็ไม่เคยได้รับคำตอบ รู้แค่ถ้าถูกถาม

ซาคาอิซังจะเศร้าแล้วปกปิดด้วยการแสดงออกแรงๆ ใส่คนอื่น ออกกำลัง ภายแรงๆ ทำเรื่องทำหายเสี่ยงตาย เล่นกีฬาเอกซ์ตรีม บางทีก็เลือดตกยางออก ติดบุหรี่ ทั้งดื่มหนัก แม้แต่เล่นยาที่เคยทำ ถึงระยะหลังจะเลิกและหลุดออกจากโลกโคจรนั้นได้แล้วก็ตาม แต่ก็ยังทำเรื่องอันตรายบ่อยครั้ง”

ดื่ม...ติดบุหรี่...เล่นยา? ฟารดาเหมือนไม่รู้จักคนที่นารุโตะพูดถึง สักนิดราวกับฟังเรื่องคนอื่น เธอนึกภาพน้องชายอย่างที่นารุโตะเล่าไม่ออก

“เอาความจริงคือ พวกผมก็ไม่ได้รู้เรื่องราวของซาคาอิซังมากนักหรอกครับ” นารุโตะพูดแล้วก็เริ่มงตัวเอง หันไปหาโทคิโอะ “หรือว่ายังไง... เพื่ออธิบายดีกว่า ผมงง”

“แกเนี่ย...” คนพี่ส่ายหน้าอย่างระอา ก่อนจะหันมาหาฟารดาที่รอฟังเรื่องราวของน้องชายที่เธอไม่เคยรู้ “นารุโตะหมายความว่า พวกเราไม่ได้รู้เรื่องราวของคุณซึมากเท่าไรครับ พวกเรารู้เรื่องของซาคาอิซังมากกว่า ซาคาคิซังเป็นพี่ชายแฝดของคุณซึ ที่คุณซึถูกพาตัวกลับญี่ปุ่นก็เพื่อเป็นตัวแทนพี่ชายที่เสียไปเพราะอุบัติเหตุตอนที่เธออายุสิบห้าปี”

“แฝด? ซึมีแฝด?”

เป็นอีกครั้งที่นารุโตะและโทคิโอะต้องประหลาดใจในท่าทางของฟารดาที่เหมือนเพิ่งรู้เรื่องนี้ แต่กระนั้นทั้งคู่ก็พยักหน้า

“ที่พวกคุณบอกว่าซึถูกพากลับไปญี่ปุ่นเพื่อเป็นตัวแทนพี่ชายที่ตายคืออะไรคะ ตอนนั้นที่ซึต้องไป ก็เพราะพ่อของซึรู้ว่าแม่เอมิเสีย เลยมารับซึไปไม่ใช่หรอคะ”

หลังคำถามนั้นบรรยากาศในห้องก็เงียบไปครู่หนึ่ง แต่ยังไม่ทันที่ทั้งนารุโตะและโทคิโอะจะได้ตอบคำถาม เสียงโทรศัพท์มือถือของโทคิโอะก็ดังขึ้น ชายหนุ่มหยิบออกมาดู

“ผมคงต้องรบกวนให้คุณพางช่วยไปปลุกซาคาอิซังแล้วละครับ” โทคิโอะบอกหญิงสาว สีหน้าเป็นกังวล “สายนี้ซาคาอิซังต้องรับเดี๋ยวนี้ครับ!”

“ท่านพ่อของซาคาอิซังครับ” นารุโตะขยายความ “รบกวนคุณพาง

ด้วยครับ!”

ฟารดาอาจไม่รู้จักคนที่โทรศัพท์เข้ามา แต่เธอรู้สึกได้ว่าต้องรีบทำตามโดยเร็ว

“เดี๋ยวครับ” นารูโตะเรียก “ตอนไปปลุก คุณฟางรู้ใช่ไหมครับว่าต้องระวัง ผมว่าให้ผมไปปลุกเองดีกว่านะครับ เกิดซาคาอิซังทำคุณเจ็บ...มันจะไม่ดี”

“ไม่เป็นไรหรอกค่ะ” ฟารดาเข้าใจความเป็นห่วงของนารูโตะ “ฟางกับแม่แล้วก็พ่อโดนตัวซีได้ เขาไม่พวามาทำร้ายหรอกค่ะ เรารู้ว่าควรเตะตัวซียังไง รอสักครู่นะคะ เดี๋ยวฟางไปตามซีลงมาให้”

สองหนุ่มเบือนหน้าสบตากัน ก่อนที่นารูโตะจะบอกอย่างประหลาดใจ

“มีด้วยเหรอ คนที่ไปโดนตัวซาคาอิซังตอนหลับแล้วไม่เจอดี”

“ไม่เคยมี” โทคิโอะบอกด้วยสีหน้าเป็นห่วง “ฉันว่าตามขึ้นไปดูหน่อยดีกว่า เผื่อช่วยอะไรกัน”

“แต่คุณฟางว่าไม่เป็นไร...ไม่ใช่เหรอ...พี่”

“แล้วแกว่ามันเป็นไปได้ไหมล่ะ” นารูโตะส่ายหน้า “งั้นพวกเรากรี๊ดตามไปห้ามให้ไฉนเลย!”

ลิ้นเสียงสองหนุ่มก็รีบตามขึ้นไปบนบ้านทันที